SHRI YUKTESWAR

Învățătura sacră

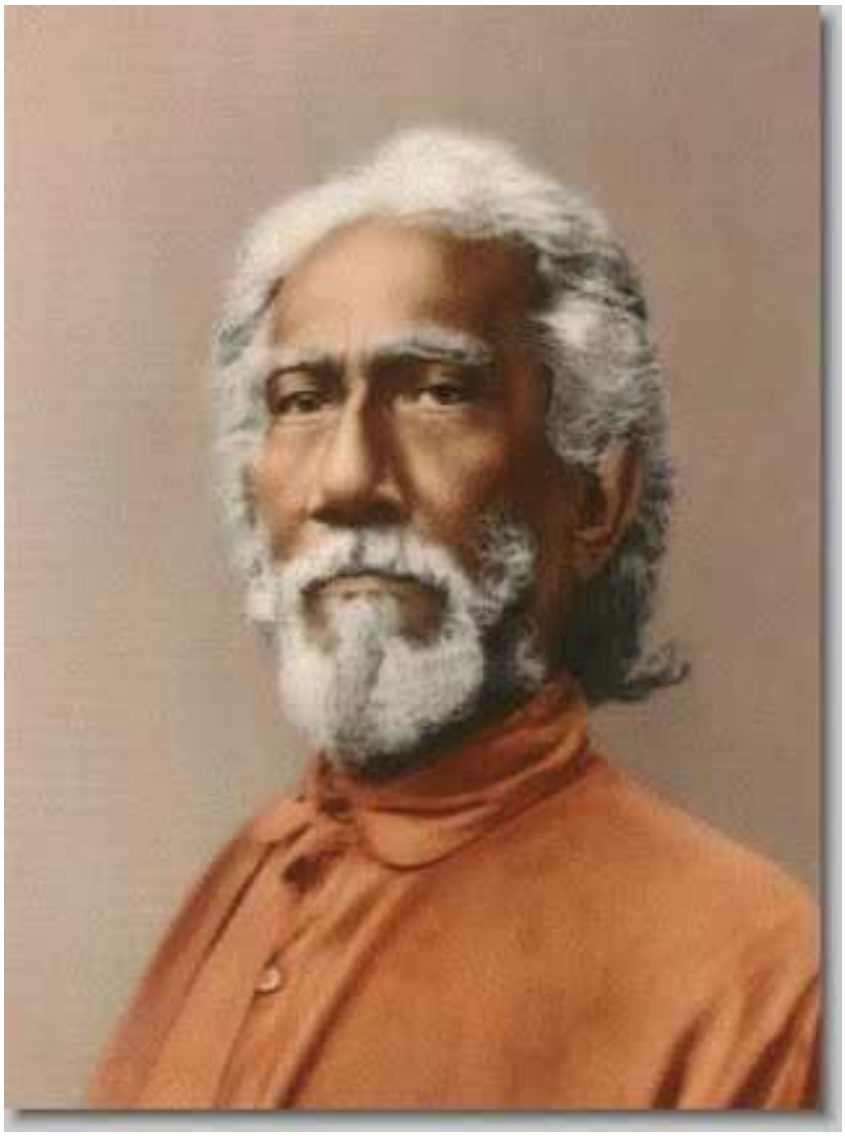

Cuvânt introductiv

Profeții tuturor religiilor şi din toate timpurile au izbutit în căutările lor să-l afle pe Dumnezeu. Cufundându-se în starea de adevărată iluminare (*nirvikalpa samadhi*), aceşti oameni sfinți au realizat Suprema Realitate, dincolo de toate vorbele şi formele. Înțelepciunea şi îndemnurile lor spirituale au devenit „Scripturile" acestei lumi. Acestea toate, deşi diferite ca limbă şi mod de exprimare, nu sunt altceva decât expresii – unele adevărate şi limpezi, altele simbolice şi ascunse – ale adevărurilor fundamentale ale Spiritului.

Maestrul meu, *jnanavatar*[1] Swami Shri Yukteswar (1855-1936) de la Serampore, era înzestrat în cel mai înalt grad să desluşească unitatea fundamentală a Scripturilor creştine şi a cărților sacre *Sanatan Dharma*. Cercetându-le cu inteligența sa vie şi ascuțită, el le-a disecat cu bisturiul rațiunii intuitive, separând interpolările şi falsele interpretări ale diferitelor şcoli de adevărurile revelate de profeți.

Datorită acestei infailibile pătrunderi intelectuale a lui Swami Shri Yukteswar şi cărții sale, acum se poate stabili armonia fundamentală – atât de dificil de sesizat, de altfel – între cartea *Apocalipsului* şi filosofia *Samkya* a Indiei.

Aşa cum învățătorul meu a precizat în introducerea sa, el a scris aceste pagini la îndemnul stăruitor al lui Babaji, sfântul maestru a lui Lahiri Mahasaya, el însuşi maestru al lui Shri Yukteswar. Am scris despre viața plină de sfințenie a acestor trei mari maeştri în cartea mea *Autobiografia unui yogin*[2].

Voi adăuga doar că aforismele redate în cartea *Învățătura sacră*, vor aduce multe clarificări asupra *Bhagavad-Gita* şi a altor scrieri importante ale Indiei.

Paramahansa Yogananda

[1] „Încarnarea înțelepciunii", după cuvintele sanskrite *jana* „înțelepciune" şi *avatara* „încarnare divină"
[2] Apărută pentru prima dată la Editura Adyar din Paris.

Prefață

A fost un mare privilegiu să-l întâlnesc pe Shri Yukteswar Giri. O imagine care reproduce chipul acestui venerabil sfânt a apărut şi pe coperta cărții mele *Yoga tibetană şi doctrinele secrete*. Puri, oraş aflat în ținutul Orissa, în apropierea Golfului Bengal, a fost locul unde l-am întâlnit pe Shri Yukteswar. Pe vremea aceea el conducea un mic ashram situat în apropierea țărmului şi se dedicase profund practicii spirituale a unui grup de tineri discipoli... Shri Yukteswar avea o înfățişare plăcută şi o voce caldă, o prezență agreabilă, şi se arăta plin de demnitate față de venerația pe care discipolii săi i-o acordau în mod spontan.

Oricine îl cunoştea, fie că făcea parte sau nu din comunitatea lui, îi arăta cel mai adânc respect. Îmi amintesc perfect chipul lui ascetic, statura lui înaltă şi dreaptă, învăluită în pelerina de culoarea şofranului – veşmântul celui care a renunțat la căile lumii – aşa cum mă aştepta la intrarea locaşului său, ca să-mi ureze bun venit.

Îşi alesese drept vremelnică locuință pe acest pământ, sfântul oraş Puri, loc unde o mulțime de hinduşi cucernici, reprezentând aproape toate ținuturile Indiei, veneau zilnic în pelerinaj la faimosul templu Jagannat, „Domnul Lumii". Şi tot la Puri a închis Shri Yukteswar ochii săi lumeşti, în 1936, părăsind scena efemerei sale condiții de făptură omenească, şi a trecut dincolo, ştiind că încarnarea sa atinsese o desăvârşire deplină.

Sunt într-adevăr fericit să depun această mărturie în privința caracterului desăvârşit şi a înaltei sfințenii a lui Shri Yukteswar.

W. Y. Evans-Wenz[1]

[1] W. Y. Evans-Wenz este autorul unor renumite cărți despre spiritualitatea Orientului în general şi a celei tibetane în special. Dintre acestea menționăm : *Cartea tibetană a morții*, *Marele yoghin tibetan Milarepa*, *Yoga tibetană şi doctrinele secrete*. Toate au cunoscut şi ediții în limba română.

Învățătura sacră

(Kaivalya Darsanam)

INTRODUCERE

[Această *Kaivalya Darsanam*[1] a fost scrisă de Priya Nath Swami[2], fiul lui Kshetranath şi a lui Kadambini, din familia Karar. A fost publicată la Allahabad, aproape de sfârşitul anului 194[3] al prezentei Dwapara Yuga, la îndemnul expres al lui Mahavatar Babaji[4] pentru binele omenirii.]

Cartea aceasta urmăreşte să arate cu limpezime că în toate religiile există o unitate esențială; că feluritele învățături ale diferitelor confesiuni nu se deosebesc; că lumea exterioară şi lumea interioară au evoluat în acelaşi mod, în acelaşi timp; că toate Scripturile admit acelaşi țel suprem pentru om.

Însă aceste adevăruri fundamentale nu sunt uşor de înțeles. Este aproape cu neputință – având în vedere divergențele existente între diferitele religii şi ignoranța oamenilor – să ridici vălul pentru a arunca o privire asupra acestor adevăruri. Credințele favorizează un spirit de ostilitate şi disensiuni, iar ignoranța omenească adânceşte prăpastia ce separă o religie de alta. Doar puține persoane dotate excepțional se pot sustrage influențelor credințelor pe care le au, spre a contempla unitatea absolută a adevărurilor propovăduite de toate marile religii.

Scopul acestei cărți este, prin urmare, de a demonstra armonia funciară a diferitelor religii, contribuind astfel la unificarea lor. Este, se înțelege, o sarcină cât se poate de grea; totuşi, ea mi-a fost încredințată de un mare sfânt.

Aceasta s-a petrecut la Allahabad. Acolo, în locul sacru Prayaga Tirtha, unde apele râurilor Jamuna şi Sarasvati se varsă în Gange, o mulțime de devoți şi oameni a căror viață a fost închinată Spiritului, se întâlnesc la vremea celebrării *Kumba Mela*. Primii nu pot transcende limitele lumii în care se află. Ceilalți, după ce au renunțat la cele lumeşti, nu pot accepta să se coboare iarăşi la nivelul ei, ori să se amestece din nou în frământările ei. Cu toate acestea, oamenii preocupați exclusiv de treburile lumeşti au mare nevoie să fie îndrumați

---

[1] În româneşte : „Descrierea Adevărului Ultim", sau „Învățătura despre eliberare" sau „Învățătura Sacră".

[2] În 1894, când a fost scrisă această carte, Babaji i-a acordat autorului titlul de „Swami". Ca urmare, acesta a fost inițiat în Ordinul Swami de către Mahanta (superiorul) mânăstirii buddhiste Gaya din Bihar. Atunci a luat numele monastic de Shri Yukteswar. El aparținea ramurii *Giri* (munte) a Ordinului Swami.

[3] Anul 1894; explicațiile referitoare la această datare se găsesc în introducerea la această carte.

[4] Lit. „Marele Învățător", „ Maestrul Desăvârşit".

şi ajutaţi de sfinţii care veghează la lumina veşnică a fiinţei umane. Aşa că trebuie să existe locuri speciale unde întâlnirea acestor două categorii, să fie posibilă. Tirtha este unul din aceste locuri. Fiind situat pe malurile apelor, ecourile lumii iluzorii nu ajung până acolo. Asceţii (*sadhu*), care au de încredinţat un mesaj spre binele omenirii, găsesc prilejul şi locul ideal, cu prilejul *Kumba Mela*, să transmită şi să dea îndrumări celor vrednici să le primească. Un asemenea mesaj mi s-a încredinţat şi mie, în ianuarie 1894. Mă aflam la *Kumba Mela* ce se ţinea la Allahabad. Plimbându-mă de-a lungul ţărmului Gangelui, un om mi-a cerut să-l urmez şi am avut astfel ocazia să vorbesc cu un mare sfânt, Babaji, maestrul propriului meu învăţător, Lahiri Mahasaya din Benares. Acest mare sfânt de la *Kumba Mela* era prin urmare propriul meu *paramguruji maharajah*[1] . Aceasta a fost prima noastră întâlnire.

În timpul convorbirii mele cu Babaji, am discutat despre soiul oamenilor care vizitau atunci locurile sfinte. Mi-am spus cu umilinţă părerea, cam în aceşti termeni : Există în locuri îndepărate ale globului, în Europa şi în America, oameni depăşind mult în inteligenţă cea mai mare parte a celor veniţi aici, având alte credinţe religioase şi care nu cunosc adevărata semnificaţie a *Kumba Meka*. Prin inteligenţa lor, oamenii aceştia sunt capabili să fie în comuniune, pe planul inteligenţei, cu credincioşii a căror viaţă este dedicată spiritualităţii. Din nefericire, aceşti intelectuali din străinătate sunt, în multe cazuri, robi ai unui materialism grosolan. Pe de altă parte, unii dintre ei, reputaţi pentru tratatele lor din domeniile ştiinţei şi filosofiei, nu recunosc unitatea eseţială a religiilor. În sfârşit, credinţa pe care o practică ridică bariere aproape de netrecut, ameninţând cu dezbinarea omenirii în veci.

Paramguruji maharajah Babaji a surâs şi, onorându-mă cu titlul de Swami, m-a însărcinat să scriu această carte. Am fost deci ales – pentru care motive nu ştiu ! – să dărâm aceste bariere şi să ajut la restabilirea adevărului fundamental al tuturor religiilor.

Cartea este împărţită în patru părţi, după cele patru etape ale cunoaşterii în dezvoltarea ei. Ţelul suprem al religiei este Cunoaşterea de sine (*atmmajananam*). Dar pentru a ajunge la aceasta, cunoaşterea lumii exterioare este neapărat necesară. De aceea prima parte a cărţii va trata Veda, scriptura sfântă, şi va încerca să stabilească adevărurile fundamentale cu privire la creaţia şi la disoluţia lumii.

[1] *Paramguru*; lit. „înţeleptul din lumea de dincolo”. Sufixul *ji* denotă mult respect. *Maharaj* „marele rege” este titlul ce se alătură adesea numelor persoanelor de excepţie pe plan spiritual.

Pe toate treptele de dezvoltare ale creației, toate făpturile, de la cea mai mică până la cea mai mare, urmăresc să atingă trei ținte : Existența, Conştiința şi Fericirea. Analiza acestor țeluri sau scopuri va face obiectul celei de a doua părți a cărții. Partea a treia se va ocupa de metodele ce trebuiesc urmate pentru atingerea acestor trei obiective. În sfârşit, cea de-a patra parte a cărții se va opri asupra revelațiilor ce li se descoperă celor mai avansați pe calea ce duce la realizarea celor trei scopuri, şi care sunt foarte aproape de țintă.

Sistemul adoptat este mai întâi enunțarea propozițiilor în termenii sanskriți ai înțelepților Orientului[1], şi apoi explicarea lor cu referire la sfintele scripturi ale Occidentului. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a demonstra că nu există dezacorduri reale, sau contradicții, între învățăturile Orientului şi cele ale Occidentului. Perioada când această lucrare a fost scrisă[2], la îndemnul şi sub înrâurirea lui *paramgurudeva* al meu, este o epocă în care se dezvoltă rapid toate ramurile ştiinței. De aceea nădăjduiesc că semnificația sa nu va scăpa celor cărora le este destinată.

Un scurt expozeu cu privire la *yugas* sau epoci, însoțit de calcule matematice, pentru a explica faptul că actuala vârstă a omenirii este Dwapara Yuga, este cât se poate de necesar. Sunt 194 de ani de când a început această yuga (1894 d.Ch.), aducând o rapidă dezvoltare în cunoaşterea umană.

Din astronomia orientală am învățat că Lunile se învârtesc în jurul planetelor lor. Planetele învârtindu-se în jurul propriilor lor axe, gravitează împreună cu lunile lor în jurul soarelui. Soarele, împreună cu planetele sale, şi cu fiecare din Lunile acestora, se roteşte în jurul unei stele duble (asemănătoare sieşi) în aproximativ 24000de ani tereştri. Acest fenomen ceresc determină o mişcare retrogradă a punctelor echinocțiale în jurul zodiacului. Soarele mai are şi o altă mişcare, în virtutea căreia el gravitează în jurul unui mare centru numit *Vishnunabhi*, care este locul lui *Brahma*, puterea creatoare, magnetismul universal. Brahma dirijează dharma, virtutea mentală a lumii interioare.

Când Soarele, în mişcarea sa de revoluție în jurul dublurii sale, ajunge în punctul cel mai apropiat de acest mare centru, unde sălăşluieşte Brahma – un eveniment care se produce atunci când echinocțiul autumnal cade la începutul Berbecului - , *dharma* sau virtutea mentală

[1] În prezenta ediție am renunțat la redarea aforismelor în limba sanskrită, dând direct traducerea, pentru a nu îngreuna cititorului lectura textului (n.e.)

[2] Epoca *Dwapara*

atinge atunci un asemeea grad de dezvoltare, încât omul este capabil să înțeleagă totul, chiar şi tainele Spiritului.

La începutul secolului al XX-lea, echinocțiul autumnal va cădea printre stelele fixe ale constelației Fecioarei şi la începutul ascendentului epocii Dwapara[1].

După 12000 ani, când echinocțiul de toamnă intră în Balanță, soarele se află pe orbita sa, în punctul cel mai îndepărtat de Brahma, sau marele centru. *Dharma* sau virtutea mentală atinge un asemenea grad de scădere, încât omul nu poate să înțeleagă nimic altceva, decât crearea lumii fizice. Când revoluția soarelui îl aduce din nou în punctul cel mai apropiat de marele centru, *dharma* sau virtutea mentală reîncepe să se dezvolte, iar creşterea fiind graduală, necesită o perioadă de alți 12000 ani pentru ca ea să se împlinească.

Fiecare dintre aceste două perioade de 12000 de ani aduce o schimbare totală. Este o schimbare atât externă, în lumea materială, cât şi internă, în lumea spirituală şi a energiilor. Fiecare perioadă este denumită *daiva yuga* sau „cuplul electric". Astfel, într-o perioadă de 24000 de ani soarele efectuează o rotație completă în jurul dublurii sale şi încheie un ciclu electric conținând un arc ascendent de 12000 de ani şi unul descendent tot de 12000 de ani.

Dezvoltarea virtuților mentale (*dharma*) se produce treptat. În cursul a 12000 de ani, acest proces parcurge patru etape diferite. Perioada de timp de 1200 de ani în care soarele parcurge a 20-a parte din orbita sa se numeşte Kali Yuga. *Dharma* sau virtutea mentală se află atunci în primul său stadiu şi este dezvoltată doar pe sfert din capacitatea sa. Mintea omenească este incapabilă să înțeleagă altceva în afară de această lume exterioară, aflată în perpetuă schimbare.

Perioada următoare de 240 de ani când Soarele parcurge o porțiune de 2/20 din orbita sa, se numeşte Dwapara Yuga. *Dharma* sau virtutea mentală se află în cel de-al doilea stadiu, şi la jumătatea ciclului său de dezvoltare. Intelectul poate atunci să sesizeze materiile subtile sau vibrațiile şi atributele lor, atribute care sunt principiile creatoare ale lumii exterioare.

Perioada de 3600 de ani în care soarele parcurge o porțiune de 3/20 din orbita sa se numeşte Treta Yuga.

[1] Vezi diagrama de pe pagina următoare

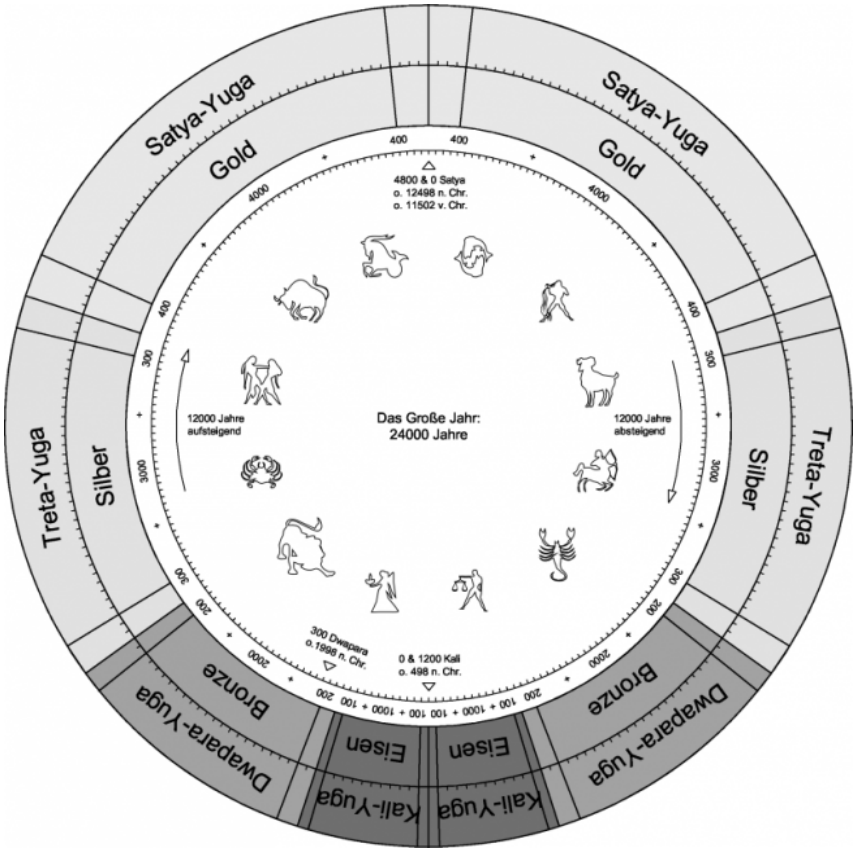

Fecioara este semnul opus Peştilor. Echinocțiul autumnal cade acum în constelația Fecioarei; punctul opus, Echinocțiul vernal, cade în Peşti. Eruditii occidentali, care consideră Echinocțiul vernal ca având o semmnificație de primă importanță, spun totuşi că lumea este acum în „Epoca Peştilor”. Echinocțiile au o mişcare retrogradă în constelații; astfel, atunci când Echinocțiile vor părăsi Peşti-Fecioară, ele vor intra în Vărsător-Leu. Potrivit teoriei lui Swami Shri Yukteswar, lumea a intrat în Epoca Peştilor-Fecioară în anul 499 d.Ch., şi va intra în Epoca Vărsător-Leu peste două mii de ani, adică în 2499 d.Ch.

Dharma sau virtutea mentală se află în al treilea stadiu. Mintea omului devine capabilă să înțeleagă mecanismul divin, sursa tuturor forțelor electrice de care depinde existența creației.

Perioada de 4800 de ani în care soarele străbate 4/20 din orbita sa senumeşte Satya Yuga. Dharma sau virtutea mentală intră în cel de-al patrulea stadiu, atingând completa dezvoltare. În acest stadiu, intelectul omului este capabil să înțeleagă totul, chiar şi pe Dumnezeu, Spiritul mai presus de lumea aceasta.

Manu, un mare înțelept iluminat (*rishi*) care a trăit în epoca Satya, descrie aceste yugas cât se poate de limpede în următorul pasaj din Samhita sa :

> [„De patru ori câte o mie de ani, spun ei, este durata unei Krita Yuga[1]. Răsăritul ei durează mai multe sute de ani, iar apusul are aceeaşi lungime (adică 400+4000+400=4800). În celelalte trei vârste, împreună cu răsăriturile şi apusurile lor, numărul miilor şi al sutelor descreşte cu câte o unitate (adică 300+3000+300=3600) etc. acest ciclu cu patru faze are o durată totală de 12000 de ani şi se numeşte „Vârsta Zeilor" sau vârsta divină. O mie de vârste divine constituie o zi a lui Brahma. O noapte a lui Brahma durează tot atât."]

Durata propriu-zisă a unei Satya Yuga este de 4000 de ani. Cele două perioade de câte 400 de ani care o preced şi o încheie sunt numite *sandhis* sau perioade de trenziție între yuga precedentă şi cea următoare. În consecință durata unei Satya Yuga complete este de 4800 de ani.

Spre a calcula durata altei *yuga* şi ale celor două *sandhis* ale sale, principiul este de a reduce cu o unitate numărul miilor şi pe cel al sutelor, care indică durata epocii anterioare şi pe cea a *sandhis*-urilor corespunzătoare ei. Potrivit acestei reguli, se poate observa că durata unei Treta Yuga este de 3000 de ani, iar perioadele sale de tranziție (*sandhis*) de dinainte şi de după ea au fiecare câte 300 de ani, ceea ce ne dă un total de 3600 de ani. Durata perioadei Dwapara Yuga este de 2000 de ani, cea a *sandhis*-urilor este de câte 200 de ani fiecare, în total 2400 de ani. În final, Kali Yuga are o durată de 1000 de ani, cele două *sandhis*-uri câte 100 de ani, deci în total 1200 de ani. Astfel 12000 de ani – suma totală a tuturor diviziunilor acestor patru *yugas*, deci un ciclu complet – este durata unei daiva yuga sau „cuplu electric" ce durează 24000 de ani.

În 11501 î.Ch., când echinocțiul autumnal intra în Berbec, soarele începea să se îndepărteze de cel mai apropiat punct al orbitei sale față de marele centru, şi să se îndrepte spre punctul cel mai îndepărtat. Din cauza aceasta puterea intelectuală a omului a început să scadă.

Pe parcursul celor 4800 de ani cât îi sunt necesari soarelui ca să traverseze una din cele două Satya Yuga sau 4/20 din orbita sa, înțelegerea umană şi-a pierdut total capacitatea de pătrundere spirituală. În timpul următorilor 3600 de ani care i-au fost necesari soarelui pentru

[1] Numită şi *Satya yuga* sau „vârsta de aur" a omenirii

a străbate descendentul lui Treta Yuga, înțelegerea umană şi-a pierdut puțin câte puțin orice putere de a înțelege magnetismul divin. În timpul următorilor 2400 de ani, în cursul cărora soarele a traversat descendentul epocii Dwapara, înțelegerea omenească şi-a pierdut orice capacitate de a discerne forțele electrice şi atributele lor. A urmat apoi perioada de 1200 de ani în care soarele a străbătut descendentul lui Kali Yuga, atingând cel mai îndepărtat punct față de marele centru. Echinocțiul autumnal a căzut atunci în primul punct al Balanței; puterea intelectuală a omului era atât de redusă, încât acesta nu era în stare să înțeleagă altceva decât lumea grosieră a cunoaşterii. Perioada din jurul nului 500 d.Ch. a fost cea mai întunecată din toată *Kali Yuga* şi a întregului ciclu de 24000 de ani. Istoria a confirmat exactitatea acestor calcule ale înțelepților (*rishi*) Indiei, atestând existența ignoranței şi a suferinței la toate popoarele care au trăit în acea epocă.

Începând cu 499 d.Ch., soarele a început să se îndrepte către marele centru, iar capacitatea umană de înțelegere a început treptat să se dezvolte. În timpul celor 1100 de ani ai ascendentului lui Kali Yuga, ceea ce ne duce până în 1599, înțelegerea umană a fost atât de mărginită, încât a fost incapabilă să sesizeze forțele electrice (*sukshmabhuta*), materiile subtile ale creației. De asemenea, în domeniul politic în nici un regat nu a domnit pacea.

Subsecvent acestei perioade, când cei 100 de ani ai perioadei de tranziție (*sandhi*) a epocii Kali au asigurat legătura acestei yuga cu Dwapara Yuga următoare, oamenii au început atunci să facă observații asupra materiilor subtile (*panchatanmantra*) sau atributele celor cinci forțe electrice, iar pacea politică a început să se restabilească.

Aşa se face că, spre 1600, William Gilbert a descoperit forțele magnetice şi a sesizat prezența electricității în toate substanțele materiale. În 1609, Kepler a descoperit importante legi ale astronomiei, iar Galilei a inventat telescopul. În 1621, olandezul Drebbel a inventat microscopul, iar către 1670, Newton a descoperit legea gravitației. În 1700, Thomas Savery a folosit maşina cu aburi pentru a pompa apa; douăzeci de ani mai târziu, Stephen Gray a descoperit acțiunea electricității asupra corpului omenesc.

În lumea politică, persoana umană a început să-şi ceară dreptul la demnitate, iar civilizația a avansat în multe privințe. Anglia s-a unit cu Scoția, devenind un regat puternic. Napoleon Bonaparte a introdus codul civil, lucru inedit în sudul Europei. America şi-a cucerit independența şi mare parte din Europa s-a bucurat de linişte şi pace.

Odată cu progresele ştiinței, pământul întreg s-a acoperit cu o largă rețea de căi ferate şi fire telegrafice. În anul 1899, când cei 200 de ani ai perioadei de tranziție (*sandhi*) din

epoca Dwapara s-au scurs, a început adevărata Dwapara Yuga de 2000 de ani, care va dărui omenirii deplina înțelegere a forțelor electrice şi atributelelor lor.

Astfel este marea influență a Timpului care guvernează Universul. Nimeni nu se poate sustrage acestei influențe, în afara celui care, fiind binecuvântat cu pura iubire – darul ceresc al naturii – devine el însuşi divin; fiind botezat în curentul sacru al *Pranava* (vibrația sfântă a silabei *„aum”*), omul acesta înțelege Împărăția lui Dumnezeu.

Calendarele hinduse nu redau corect actuala poziție a lumii (1894 d.Ch.) în perioada de tranziție (*sandhi*) a *Dwapara Yuga*. Astronomii şi astrologii care au întocmit aceste calendare, s-au bazat pe adnotările greşite ale unor erudiți (precum Kulluka Bhatta), care au trăit în epoca tulbure din Kali Yuga. Aceştia susțin acum că durata Kali Yuga este de 432000 de ani, din care s-ar fi scurs 4994 de ani (până în 1894 d.Ch.), ceea ce înseamnă că au mai rămas încă 427006 de ani în viitor. Este o perspectivă destul de sumbră, dar din fericire neadevărată.

Eroarea s-a strecurat pentru prima oară către anul 700 î.Ch., pe vremea regelui Parikshit, de la sfârşitul descendentului eopcii Dwapara. La acea dată marele rege Yukdhisthira, observând începutul întunecatei Kali Yuga, a lăsat tronul moştenire nepotului său, regele Parikshit. Împreună cu toți înțelepții curții, marele rege Yudhisthira s-a retras în munții Himalya, paradisul lumii. Astfel, nu a mai rămas nimeni la curtea regelui Parikshit care să poată înțelege principiul calculului corect al duratei diferitelor *yugas*.

O dată încheiați cei 2400 de ani ai Dwapara Yuga pe atunci în curs, nimeni n-a mai îndrăznit să atragă atenția asupra întunericului din Kali Yuga, luând drept bază de calcul primul an al acesteia, punând astfel capăt numărului anilor din Dwapara.

Aşa se face că, pornind de la această eroare, anul 1 din Kali Yuga a devenit anul 2401 din Dwapara Yuga. 1200 de ani mai târziu, în anul 499 d.Ch., când Kali Yuga propriu-zisă a luat sfârşit şi când soarele s-a aflat în cel mai îndepărtat punct al orbitei sale față de marele centru – atunci echinocțiul autumnal se afla pe cer la începutul Balanței – întunecata Kali Yuga a fost evaluată la 3600 de ani, în loc de 1200.

Din anul 499 d.Ch., odată cu începutul ascendentului epocii Kali, soarele a început să avanseze spre punctul cel mai apropiat de marele centru, iar puterea intelectuală a omului s-a dezvoltat. În felul acesta înțelepții vremii au descoprit şi ei fixarea eronată a duratei Kali Yuga

la doar 1200 de ani, constatând aşadar că almanahurile *rishi*-lor din vechime nu erau corect întocmite. Dar cum nici gradul lor de înţelegere nu a fost îndeajuns de mare, ei au arătat greşala, fără a putea să o şi explice. Ei şi-au imaginat că cei 1200 de ani din Kali Yuga nu ar fi ani tereştri, ci ani *daiva* (adică ani divini, „ani ai zeilor"), constând din 12 luni divine cu câte 30 de zile divine fiecare, şi că fiecare zi divină ar echivala cu un an solar al globului nostru terestru. În felul acesta, cei 1200 de ani din Kali Yuga, trebuiau să corespundă, după ei, celor 423000 de ani tereştri.

În realitate, pentru a trage o concluzie justă, trebuie luată în considerare poziţia Echinocţiului vernal din primăvara anului 1894 d.Ch. Tabelele astronomice de referinţă arată că echinocţiul vernal este acum la 20º 54′ 36′ ′ distanţă de primul punct al Berbecului (steaua fixă Revati), iar din calcule reiese că s-au scurs 1394 de ani din momentul în care Echinocţiul vernal a început retrocesiunea de la intrarea în Berbec.

Deducând 1200 de ani (durata ultimului ascendent al Kali Yuga) din 1394, se obţine 194, care indică anul actual al intrării lumii în ascendentul Dwapara Yuga. Greşala vechilor calendare este evidentă, dacă se adaugă 3600 de ani acestei perioade de 1394 de ani, se obţine un toal de 4994 de ani, care, după teoria greşită la care ne-am referit, reprezintă anul curent (1894 d.Ch.) din calendarele hinduse.

[Consultând diagrama redată în această lucrare, cititorul va observa lesne că echinocţiul autumnal cade acum – în anul 1894 d.Ch. – în stelele constelaţiei Fecioarei şi în ascendentul lui Dwapara Yuga.]

În această carte au fost arătate anumite adevăruri, cum sunt cele care privesc proprietăţile magnetismului, aurele sale, diferitele feluri de electricitate, deşi ştiinţa modernă nu le-a descoperit încă. Cele cinci tipuri de electricitate pot fi uşor înţelese, dacă se cercetează proprietăţile nervilor, deoarece aceştia sunt de natură pur electrică. Fiecare dintre nervii senzoriali are o funcţie caracteristică şi unică de îndeplinit. Nervul optic transportă lumina şi nu îndeplineşte funcţiile nervului auditiv sau pe cele ale altor nervi. Nervul auditiv, la rândul său, nu transmite decât sunetul şi niciodată nu va fi în stare să îndeplinească funcţia oricărui alt nerv, şi aşa mai departe.

Prin urmare, este limpede că există cinci tipuri de electricitate, fiecare dintre ele corespunzând celor cinci proprietăţi ale electricităţii cosmice.

Cât despre proprietățile magnetice, capacitatea de înțelegere a minții omeneşti este în prezent atât de limitată, încât este de prisos să încercăm să explicăm acest lucru marelui public. Intelectul omului din Treta Yuga va reuşi să pătrundă atributele magnetismului divin (viitoarea Treta Yuga va începe în 4099 d.Ch.). Se ştie că există în prezent indivizi dotați excepțional, care s-au sustras efectelor timpului, putând aşadar să înțeleagă foarte bine lucruri ce nu sunt la îndemâna oamenilor obişnuiți. Cartea aceasta nu se adresează ființelor superioare, nefiindu-le de nici un folos.

În încheiere vom remarca faptul că diferitele planete, exercitându-şi influențele asupra zilelor săptămânii, au dat numele lor acestor zile. În mod asemănător, diferitele constelații stelare exercitându-şi influențele asupra lunilor anului, au dat numele lor lunilor hinduse. Fieare din marile *yugas* are mare înrâurire în perioada de timp ce o acoperă; de aceea, în desemnarea anilor este de dorit ca astffel de termeni să indice cărei *yuga* îi aparțin aceştia.

Întrucât epocile se calculează după poziția echinocțiului, metoda de numerotare a anilor din yuga respectivă este bazată pe principii ştiințifice. Folosind o asemenea metodă, vor fi evitate numeroase inconveniente ce au acționat în trecut, când diferitele epoci erau asociate mai de grabă unor mari personalități, decât fenomenelor cereşti ale stelelor fixe.

În consecință, propunem să denumim şi să numerotăm anul în care a fost scrisă această introducere drept anul 194 Dwapara, în loc de 1894 d.Ch. Această metodă de calcul era folosită curent în India până la domnia regelui Vikramaditya, când a fost introdusă epoca Samvat. Deoarece metoda aceasta de calcul se impune de la sine în determinarea epocilor (*yugas*), o vom adopta şi noi, recomandând totodată ca şi publicul să o urmeze.

Acum, în acest an 194 al Dwapara Yuga, când întunecata Kali Yuga a fost demult depăşită, omenirea se îndreaptă către cunoaşterea spirituală, iar oamenii au nevoie să se ajute între ei, întemeindu-se pe iubire. Nădăjduiesc aşadar, că această carte, publicată la cererea expresă a preafericitului *paramguru* Maharajah Babaji, îi va ajuta pe oameni pe plan spiritual.

Swami Shri Yukteswar

Serampore.
Bengalul Occidental,
6 Falgun, 194 Dwapara (1894 d.Ch.)

CAPITOLUL I

SCRIPTURA

SUTRA 1

Spiritul sau Dumnezeu (*Parambrahma*) este veşnic, desăvârşit, fără de înccput şi sfârşit. El este Ființa unică şi indivizibilă[1].

Tatăl Etern, Dumnezeu, *Swami Parambrahma*, este Unica Substanță Reală, *Sat*, şi el este totul în toate în Univers.

De ce Dumnezeu nu poate fi înțeles ? Omul posedă credință veşnică şi el crede intuitiv în existența unei Substanțe şi în faptul că părțile constitutive ale acestei lumi vizibile pe care o pot percepe simțurile – auzul, pipăitul, vederea, gustul şi mirosul – nu sunt altceva decât proprietăți ale acestei Substanțe. Întrucât omul se identifică cu trupul fizic, corp alcătuit din proprietățile amintite anterior, el poate să înțeleagă cu organele sale imperfecte doar acele însuşiri, dar nicidecum Substanța căreia aceste proprietăți îi aparțin. Tatăl veşnic, Dumnezeu, unica Substanță în Univers rămâne aşadar de neînțeles omului acestei lumi materiale, atâta vreme cât individul nu se ridică deasupra acestei creații a Întunericului (*Maya*) şi nu devine divin. Vezi *Evrei* 11:1 şi *Ioan* 8:28

„Căci credința este o încredere neclintită în cele nădăjduite, o puternică încredințare asupra lucrurilor care nu se văd."

Iisus deci le-a zis : „Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaşte că Eu sunt şi că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl meu."

SUTRA 2

În El[1] se află originea iubirii şi a întregii cunoaşteri, El este rădăcina oricărei puteri şi a toată bucuria.

[1] Shri Yukteswar a dat sutrele adunate în *Învățătura Sacră* doar în limba sanskrită, aşa cum s-a arătat în *Introducere*. „Cartea" lui a cunoscut mai multe versiuni în limba engleză; ediția românească urmează textul stabilit de Self-Realization Fellwship, 1984

***Prakriti* sau Natura lui Dumnezeu.** Forța Atotputernică (*Sakti*) sau în alți termeni Fericirea veşnică (*Ananda*) care dă naştere acestei lumi, şi Simțirea Atotştiutoare (*Chitta*) care face lumea aceasta conştientă – acestea două vădesc Natura (*Prakriti*) lui Dumnezeu-Tatăl.

Cum poate fi înțeles Dumnezeu ? Întrucât omul este făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, el poate să înțeleagă în el însuşi – atunci când îşi îndreaptă atenția spre lăuntrul său – că această Forță Atotputernică şi această Simțire Atotştiutoare sunt singurele însuşiri ale Sinelui său; că Forța Atotputernică este voința sa (*varsana*) plină de bucurie (*bhoga*), şi că Simțirea Atotştiutoare este Conştiința sa (*chetana*) care se bucură (*bhokta*). Vezo *Geneza* 1:27

„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut."

SUTRA 3

***Parambrahma* este cauza creației, făcând să țâşnească Natura inertă (*Prakriti*). Din *Aum* (Cuvântul, *Pranadeva*, manifestarea Forței Atotputernice) purced : *Kala* (Timpul), *Desa* (Spațiul) şi *Anu*, Atomul (structura vibratorie a creației).**

Cuvântul (Amin, *Aum*) e începutul creației. Manifestarea Forței Atotputernice (Respingerea şi expresia ei complementară – Atracția, Iubirea sau Simțirea Atotcunoscătoare) este o vibrație ce apare ca un sunet particular : Cuvântul, *Amin, Aum*. În diferitele lui aspecte, *Aum* reprezintă ideea de schimbare, care este Timpul (*kala*) în Cel veşnic Neschimbător, şi semnifică deopotrivă ideea de diviziune, care este Spațiul (*des*a) în Cel veşnic Indivizibil.

Cele patru idei : Cuvântul, Timpul, Spațiul şi Atomul. Efectul rezultat este ideea de particule, nenumărați atomi, *patra* sau *anu*. Acestea patru – Lumea, Timpul, Spațiul şi Atomul – sunt prin urmare unul şi acelaşi lucru, iar sub aspectul naturii lor nimic altceva decât idei.

Această manifestare a Cuvântului (devenit carne sau înveliş exterior) a creat lumea pe care o vedem. Astfel Cuvântul (*Amin, Aum*) fiind manifestarea naturii veşnice a Tatălui Atotputernic, sau Sinele său propriu, e de nedespărțit de Dumnezeu şi nu este altceva decât însuşi Dumnezeu. Nici puterea focului nu poate fi despărțită de foc, ea nefiind altceva decât focul însuşi. Vezi *Apocalipsa* 3:14 şi *Ioan* 1:1, 3, 14.

---

[1] Adică în Dumnezeu, *Parambrahma*

„Îngerului bisericii din Laodiceea scrie-i : iată ce zice cel ce este Amin. Martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu."

„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu".
„Toate au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El."
"Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi adevăr."

SUTRA 4

Cauza creației este *Anu* sau Atomul. Mulțimea nesfârşită de atomi poartă numele de *Maya* sau puterea iluzorie a lui Dumnezeu. Fiecare atom în parte se numeşte *Avidya*, Neştiință sau Ignoranță.

Atomii – tronul Spiritului Creator. Aceşti atomi, care reprezintă atât sub aspect interior cât şi exterior cele patru idei menționate înainte, formează tronul Spiritului; primindu-şi lumina de la Creator, ei formează Universul nostru. Considerați ca o masă, ei poartă numele de *Maya*, Întunericul, deoarece împiedică înțelegerea Lumii Spirituale. Fiecare atom luat separat se numeşte *Avidya*, Ignoranța, întrucât îl fface pe om neştiutor în privința propriului său sine. Iată motivul pentru care cele patru idei care dau naştere tuturor confuziilor sunt înfățişate în Biblie ca tot atâtea fiare sălbatice.

Câtă vreme omul se identifică cu trupul său fizic, el se situează pe o poziție mult inferioară acestui Atom primitiv cu cele patru aspecte ale sale. Dar când reuşeşte să se înalțe peste acest nivel, el înțelege acest Atom atât pe dinafară cât şi pe dinăuntru, şi înțelege deopotrivă întreaga creație, manifestată sau nemanifestată (adică "pe dinainte şi pe dinapoi"). A se vedea *Apocalipsa* 4:6

„În fața scaunului de domnie era un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul scaunului de domnie, stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte şi pe dinapoi."

SUTRA 5

Aspectul de Iubire Atotştiutoare a lui *Parambrahma* este *Kutastha Chaitanya*. Sinele individual fiind manifestarea Sa, este una cu El.

***Kutastha Chaitanya,* Sfântul Duh, *Purushottama*.** Manifestarea Atracţiei sau a Iubirii Atotştiutoare (*Premabijam Chit*) este Viaţa, Spiritul Atotprezent, şi poartă numele de Sfântul Duh (*Kutastha Chaitanya* sau *Purushottama*), care străluceşte în Întuneric (*Maya*) pentru a atrage fiecare părticică a lui către Divinitate. Însă Întunericul (*Maya*) şi părţile lui individuale[1] fiind *Avidya* sau Ignoranţa, fiind Repulsia însăşi, nu pot să primească sau să înţeleagă Lumina spirituală, cu toate că o reflectă.

***Abhasa Chaitanya* sau *Purusha*, Fiii lui Dumnezeu**. Acest Duh Sfânt, fiind manifestarea Naturii Atotcunoscătoare a Tatălui Veşnic, nu este altceva decât substanţa însăşi a lui Dumnezeu. Iată raţiunea pentru care aceste reflexii ale razelor spirituale se numesc Fii ai lui Dumnezeu (*Abhasa Chaitanya sau Purusha*). Vezi *Ioan* 1:4, 5, 11.

„În el era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor."
„Lumina lumineaza în întuneric şi întunericul n-a biruit-o."
„A venit la ai săi şi ai săi nu l-au primit."

SUTRA 6

Sub înrâurirea lui *Chit* (conştiinţa universală), Atomul alcătuieşte *Chitta* sau starea de linişte a minţii. Când *Chitta* se spiritualizează, poartă numele de *Buddhi*, Inteligenţa. Opusul său este *Manas*, mintea în care sălăşluieşte *Jiva*, adică sinele cu *Ahamkara*, Egoul, ideea de existenţă separată.

***Chitta*, Inima.** Sub înrâurirea Iubirii Universale (*Chit*, Sfântul Duh), acest Atom (*Avidya*, Ignoranţa) se spiritualizează, asemenea piliturii de fier într-un câmp magnetic. El este pătruns de conştiinţă sau puterea de a simţi, şi atunci capătă numele de *Mahat*, Inima (*Chitta*).

***Ahamkara*, Egoul, fiul omului**. De îndată ce mintea este alcătuită, ideea de existenţă separată a sinelui apare în ea, şi de aceea se numeşte *Ahamkara*, Egoul, fiul omului.

***Buddhi*, Inteligenţa; *Manas*, Mintea**. Fiind astfel magnetizat, el are doi poli : unul care-l atrage către Substanţa Reală (*Sat*) şi altul care-l împinge îndărăt. Primul pol se numeşte *Sattva* sau *Buddhi*, Inteligenţa care discerne Adevărul. Cel de-al doilea, care este o particulă a Respingerii sau Forţei Atotputernice spiritualizate, aşa cum s-a arătat mai înainte, produce spre propriu-i folos lumea ideală (*ananda*), şi este numit *Anandatva* sau *Manas*, Mintea.

[1] Adică prezenţa ei în fiecare om

SUTRELE 7-10

***Chitta*, Atomul spiritualizat în care apare *Ahamkara* (ideea de existență separată a sinelui), are deci cinci manifestări – electricități aurice.**

Aceste [cinci forțe electrice aurice] alcătuiesc corpul cauzal sau *Purusha*.

Pornind de la cele trei tendințe (*Gunas*) : *Sattva* (pozitiv), *Rajas* (neutralizant) şi *Tamas* (negativ), cele cinci forțe electrice (*Pancha Tatva*) produc : *Jananendriyas* (organele simțurilor), *Karmendriyas* (organele acțiunii) şi *Tanmantras* (obiectele simțurilor).

Aceste cincisprezece atribute plus Mintea şi Inteligența, formează cele şaptesprezece „membre subtile" ale corpului subtil (*Lingasarira*).

***Pancha Tattva*, Cauzele-rădăcină ale creației, reprezintă corpul cauzal**. Atomul spiritualizat *Chitta* (Inima), fiind manifestarea Respingerii, produce cinci feluri de electricități aurice din cele cinci părți ale sale : una din mijloc, câte una din cele două extremități şi alte două din spațiul aflat între centru şi cele două extremități.

Aceste cinci feluri de electricitate fiind atrase către Substanța Reală (*Sat*) sub influența Iubirii Universale (Sfântul Duh), generează un câmp magnetic numit *Sattva Buddhi*, corpul Inteligenței. Fiind cauza tuturor celorlalte creații, aceste cinci electricități sunt numite P*ancha Tattva*, adică cele cinci cauze-rădăcină, şi sunt considerate a fi corpul cauzal al lui *Purusha*, Fiul lui Dumnezeu.

Cele trei gunas – atribute electrice. Întrucât aceste electricități se dezvoltă pornind din *Chitta* (nucleu, inima) polarizată, sunt şi ele în stare de polaritate. În consecință, ele de asemenea sunt înzestrate cu cele trei gunas [ale *Chittei*], respectiv : *Sattva guna*-pozitiv, *Tamas guna*-negativ şi *Rajas guna*-neutralizant.

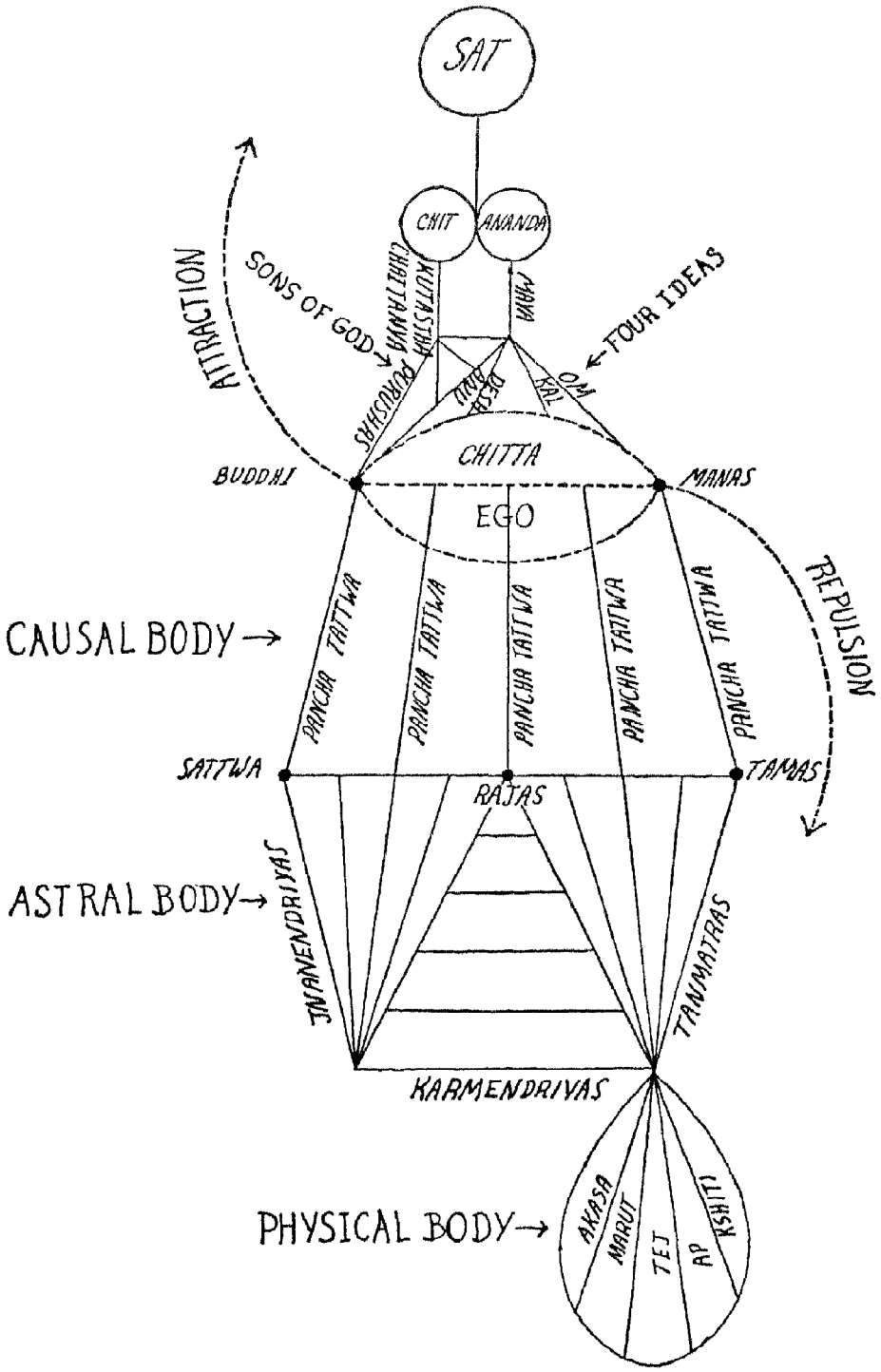
SAT
CHIT
ANANDA
KUTASTHA
CHAITANYA
PRANA
SONS OF GOD
FOUR IDEAS
ATTRACTION
REPULSION
PARIKSHIT
BUDDHI
CHITTA
MANAS
EGO
CAUSAL BODY
PANCHA TATTWA
SATTWA
RAJAS
TAMAS
ASTRAL BODY
JNANENDRIYAS
TANMATRAS
KARMENDRIYAS
PHYSICAL BODY
AKASA
MARUT
TEJ
AP
KSHITI

***Jananendryas*, cele cinci organe ale simțurilor**. Atributele pozitive ale celor cinci forțe electrice sunt : *jnanendriyas* sau organele simțurilor – miros, gust, văz, pipăit, auz. Sub inflența minții (*Manas*) – polul opus al acestui Atom polarizat – aceste [organe] se strâng laolaltă formând astfel corpul mental.

***Karmendriyas*, cele cinci organe ale acțiunii**. Atributele neutralizante ale celor cinci forțe electrice sunt *Karmendriyas* sau organele acțiunii : excreția, reproducția, locomoția (picioarele), îndemânarea (mâinile) şi vorbirea. Aceste organe, fiind manifestarea energiei neutralizante a Atomului spiritualizat (*Chitta*, Inima), alcătuiesc un corp energetic numit „corpul energiei", „corpul forței vitale", sau „corpul *pranei*".

***Vishaya* sau *Tanmantras*, cele cinci obiecte ale simțurilor**. Atributele negative ale celor cinci electricități sunt cele cinci *Tanmantras* sau obiecte ale simțurilor : mirosului, gustului, văzului, pipăitului şi auzului. Unindu-se cu organele simțurilor prin forța neutralizantă a organelor de acțiuni, ele îndepllinesc dorințele inimii.

***Lingasarira*, corpul subtil**. Aceste cincisprezece atribute ale Atomului spiritualizat, plus cei doi poli ai acestuia, Mintea şi Inteligența, alcătuiesc *Lingasarira* sau *Sukshmasarira*, corpul material subtil al lui *Purusha*, Fiul lui Dumnezeu.

SUTRELE 11-12

Cele cinci obiecte menționate, care sunt atributele negative ale celor cinci forțe electrice, combinându-se între ele dau naştere ideii de materie grosieră sub cele cinci forme : *kshiti* – solidă, *ap* – lichidă, *tejas* – foc, *marut* – gazoasă şi *akasa* – eter.

Cele cinci forme ale materii fizice şi cele cincisprezece atribute amintite, împreună cu : *Manas* – mintea sau conştiința simțurilor; *Buddhi* – inteligența discriminativă; *Chitta* – inima sau puterea simțirii şi *Ahamkara* – Egoul, alcătuiesc cele douăzeci şi patru de principii fundamentale ale creației.

Corpul fizic. Cele cinci obiecte amintite mai sus, care sunt atributele negative ale celor cinci feluri de electricități, combinându-se între ele produc ideea de materie grosieră. Aceasta ni se înfățişează sub cinci forme diferite : *kshiti* – solidă, *ap* – lichidă, *tejas* – foc, *marut* – gazoasă, *vyoma* sau *akasa* – eter. Ele alcătuiesc învelişul exterior numit *Sthulasarira* sau corpul material grosier al lui *Purusha*, Fiul lui Dumnezeu.

Cei douăzeci şi patru de bătrâni. Cele cinci materii grosiere şi cele cincisprezece atribute precedente, împreună cu : *Manas* – mintea, *Buddhi* – inteligența, *Chitta* – inima şi *Ahamkara* – Egoul, constituie cele douăzeci şi patru de principii sau Bătrâni despre care se vorbeşte în Biblie. Vezi *Apocalipsa* 4:4

„Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci şi patru de scaunde de domnie şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe şi pe capete aveau cununi de aur."

Cele douăzeci şi patru de principii de mai sus, care întregesc creația Întunericului (*Maya*), nu sunt altceva decât dezvoltări ale Ignoranței (*Avidya*). Această Ignoranță fiind alcătuită doar din simple idei, aşa cum s-a arătat mai înainte, creația nu are în realitate nici un fel de existență substanțială, întrucât este doar un joc de idei în Substanța Eternă, care este Dumnezeu-Tatăl.

SUTRA 13

Acest Univers este diferențiat în patrusprezece sfere, respectiv şapte *Swaragas* şi şapte *Patalas*.

Şapte sfere sau *swaragas*. Întregul Univers, începând de la Substanța Veşnică-Dumnezeu până la creația materială cea mai grosieră, a fost împărțit în şapte sfere diferite numite *Swaragas* sau *Lokas*.

A şaptea sferă, *Satyaloka*. Cea mai înaltă dintre aceste sfere este *Satyaloka*, sfera lui Dumnezeu, singura Substanță Reală (*Sat*) din Univers. Întrucât nici un fel de cuvinte sau nume nu pot să o descrie, şi cum ea nu poate fi asemuită cu nimic din creația Întunericului sau a Luminii, se numeşte *Anama* – Cea fără de nume (Inefabilă).

A şasea sferă, *Tapoloka*. Următoarea în ordine este *Tapoloka*, sfera Duhului Sfânt; această sferă este Răbdarea sau Pacea Nesfârşită, căci nici un fel de idee limitată nu o poate tulbura. Întrucât nici chiar Fiii lui Dumnezeu nu o pot atinge, ea se mai numeşte *Agama* – Inaccesibilă.

A cincea sferă, *Jananaloka*. Există apoi *Jananaloka*, sfera reflexiilor spirituale, sfera Fiilor lui Dumnezeu, din care purcede ideea de existență separată a sinelui. Cum această sferă

este dincolo de înțelegerea oricărei ființe din creația Întunericului (*Maya*), ea este numită *Alakshya*, Incomprehensibilă, de nepătruns.

A patra sferă, *Maharloka*. Apoi vine *Maharloka*, sfera Atomului, începutul creației Întunericului (*Maya*), asupra căreia se reflectă Spiritul. Întrucât ea este singura cale de legătură între creația spirituală şi creația meterială, este numită Uşa (*Dadamadwara*).

A treia sferă, *Swarloka*. În jurul Atomului se află *Swarloka*, sfera aurei magnetice şi a electricităților. Deoarece sfera aceasta se caracterizează prin absența oricărei creații– chiar a organelor de simț şi a obiectelor lor, a lucrărilor materiale subtile – se numeşte *Mahasunnya*, Vidul cel Mare.

A doua sferă, *Bhuvarloka*. Sfera următoare este *Bhuvarloka*, sfera atributelor electrice. Cum materia grosieră a creației lipseşte aici cu desăvârşire, prezentă fiind doar materia subtilă, sfera aceasta se numeşte *Sunnya*, Vidul obişnuit.

Prima sferă, *Bhuloka*. Ultima şi cea mai joasă dintre cele şapte sfere este *Bhuloka*, sfera creației materiei grosiere, care oricând e vizibilă pentru toți.

***Sapta Patalas*, cele şapte biserici**. Întocmai cum Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa, tot astfel corpul omenesc este alcătuit după asemănarea acestui Univers. Corpul fizic al omului posedă de asemenea şapte centri vitali, numiți *Patalas*. Omul, cufundându-se în Sine şi progresând pe calea cea dreaptă, percepe Lumina Spirituală în aceşti şapte centri, care sunt descrişi în Biblie ca tot atâtea biserici. Luminile din ei, ce pot fi asemuite stelelor, sunt tot atâția îngeri. Vezi *Apocalipsa* 1:12, 13, 20.

„M-am întors să văd glasul care îmi vorbea. Şi curând m-am întors, şi am văzut în fața mea şapte sfeşnice de aur."

„Şi în mijlocul celor şapte sfeşnice, pe cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare şi încins la piept cu un brâu de aur."

„Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a mea şi a celor şapte sfeşnice de aur : cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici şi cele şapte sfeşnice sunt şapte biserici."

Patrusprezece *Bhuvanas* – etape ale creației. Cele şapte sfere sau *Swargas* menționate anterior şi cele şapte *Patalas* alcătuiesc împreună cele patrusprezece *Bhuvanas*, sau cele patrusprezece etape distincte ale creației.

SUTRA 14

***Purusha* este acoperit de cinci *koshas* sau învelişuri.**

Cinci *koshas* sau învelişuri. *Purusha*, Fiul lui Dumnezeu, este înconjurat de cinci pelicule sau învelişuri numite *koshas*.

***Chitta* – primul *kosha*.** Primul înveliş este Inima, Atomul compus din cele patru idei mai sus arătate, care resimt şi emană bucurie. Întrucât ea este locul fericirii (*ananda*), poartă numele de *Anandamaya kosha.*

Buddhi*, al doilea *kosha. Al doilea înveliş este cel al electricităților magnetic-aurice, manifestări ale lui *Buddhi*, Inteligența care determină ce este adevărul. Întrucât el este sediul cunoaşterii (*jnana*) se numeşte *Jnanamaya kosha.*

Manas,* al treilea *kosha. Al treilea înveliş este corpul Minții (*Manas*), alcătuit din organele de simț, aşa cum s-a arătat mai sus, şi care se numeşte *Manomaya kosha.*

Prana*, al patrulea *kosha. Al patrulea strat este corpul energiei, forța vitală sau *prana*; el este alcătuit din organele de acțiune, întocmai cum s-a arătat mai sus, şi se numeşte *Pranamaya kosha.*

***Anna*, al cincilea kosha**. Al cincilea şi ultimul dintre învelişuri este materia grosieră, stratul exterior al atomului, care devenind *anna*, hrană, susține lumea vizibilă, şi de aceea se numeşte *Annamaya kosha*.

Acțiunea Iubirii. Acțiunea Respingerii ca manifestare a Energiei Atotoputernice fiind astfel întregită, acțiunea Atracției (Iubirea Atotprezentă din străfundul inimii) începe să se manifeste. Sub inflența acestei Iubiri Atotprezente, a acestei Atracții, Atomii încep să graviteze unii spre alții. Apropiindu-se tot mai mult, ei iau forme eterate, gazoase, de foc, lichide şi solide.

Regnul neînsufleţit. Astfel lumea această vizibilă ajunge să fie împodobită cu sori, planete şi luni, pe care laolaltă le numim „regnul neînsufleţit al creaţiei”.

Regnul vegetal. Când acţiunea Iubirii divine se dezvoltă îndeajuns, *Avidya* sau Ignoranţa (particulele de Întuneric sau Energia Atotputernică concretizată) începe să slăbească. *Annamaya kosha*, învelişul exterior de materie grosieră fiind astfel retras, *Pranamaya kosha*, adică învelişul alcătuit din *Karmendriyas* sau organele de acţiune, încep să opereze. În acest stadiu organic, Atomii se îngrămădesc tot mai mult în jurul nucleului lor şi apar în chip de creaţii ale regnului vegetal.

Regnul animal. Când *Pranamaya kosha* se împrăştie, *Manomaya kosha*, învelişul format din *Jnanendriyas* (organele de simţ) iese la iveală. Atomii percep atunci natura lumii exterioare şi, atrăgând la ei alţi atomi de naturi diferite, alcătuiesc trupuri necesare pentru manifestarea bucuriei. În felul acesta ia naştere regnul animal al creaţiei.

Umanitatea. Când *Manomaya kosha* se împrăştie, *Jnanamaya kosha* (corpul Inteligenţei alcătuit din forţe electrice) devine perceptibil. Atomul, dobândind puterea de a discerne binele şi răul, devine om, fiinţa raţională a creaţiei.

***Devata* sau Înger**. Când omul cultivă în inima sa Spiritul divin sau Iubirea Atotştiutoate, el este capabil să se sustragă influenţei exercitate de *Jnanamaya kosha*; şi astfel învelişul cel mai profund, *Chitta*-Inima (alcătuită din patru idei) devine manifest.

Aflat în stadiul acesta, omul este numit *Devata* sau Înger al creaţiei.

Eliberat, *Sannyasi*. Când Inima sau cel mai profund înveliş este de asemenea dată o parte, nimic nu-l mai ţine pe om în robia acestei creaţii a Întunericului.

Atunci el se eliberează, devine un *Sannayasi*, adică un Fiu al lui Dumnezeu, şi intră în creaţia Luminii.

SUTRELE 15-16

Întocmai cum obiectele ce ne apar în vise sunt văzute, la trezire, ca fiind lipsite de orice substanţă, tot astfel percepţiile noastre din starea de veghe sunt la fel de ireale – evident, este o chestiune de inferenţă, de deducţie logică.

Stările de somn şi de veghe. Când omul compară ideile sale referitoare la materia grosieră, născute în starea de veghe, cu ideile născute în vis, această asemănare îl face să conchidă în mod cât se poate de rațional şi de firesc, că această lume exterioară nu este ceea ce pare a fi.

Când cugetă şi mai profund, el constată că toate concepțiile din starea de veghe nu sunt în fond decât simple idei produse de unirea celor cinci obiecte ale simțurilor (însuşiri negative ale celor cinci forțe electrice interne) cu cele cinci organe de simț (atributele lor pozitive) prin intermediul celor cinci organe de acțiune (atributele neutralizante ale forțelor electrice).

Această unire se realizează prin lucrarea Minții (*Manas*) şi este concepută şi săvârşită de Inteligență (*Buddhi*). Rezultă de aici cât se poate de limpede, că toate concepțiile din starea de veghe sunt doar raționamente corecte (*paroksha-jnana*) pe care omul le formează – o simplă chestiune de raționament logic.

SUTRA 17

Ceea ce avem nevoie, este un Guru, un Salvator, care să nu trezească la devoțiune (*bhakti*) şi la perceperea Adevărului.

Când îşi găseşte omul Salvatorul sau *Sat-guru* ? Doar atunci când înțelege prin raționament corect (*aparokoshajnana*) că această lume exterioară nu înseamnă nimic. El ajunge să înțeleagă starea lui Ioan Botezătorul – divinul personaj, martor al Luminii şi mărturisitor al lui Christos – doar după ce iubirea din inima sa, acest dar ceresc al Naturii, a sporit îndeajuns.

Orice căutător avansat şi sincer poate avea norocul să se bucure de compania divină a unei asemenea persoane, care are bunăvoința de a-i fi Învățător Spiritual, *Sat-Guru*, Salvator. Când urmează plin de râvnă îndemnurile sfinte ale unor astfel de persoane divine, omul devine capabil să-şi îndrepte spre lăuntrul său organele de simț şi să le dirijeze către centrul lor comun – *Trikuti* sau *Sushumnadvara*, uşa lumii interioare. Acolo el aude Glasul cu timbru deosebit, care „loveşte”[1]; şi tot acolo el vede corpul luminos al lui Radha, trimisul lui Dumnezeu, simbolizat în Biblie ca Înainte-mergătorul, Precursorul sau Ioan Botezătorul. Vezi *Apocalipsa* 3:14, 20 şi Ioan 1:6, 8, 23.

[1] Adică Vibrația Cosmică, care este Cuvântul Amin, Aum.

„Îngerului bisericii din Laodiceea, scrie-i : iată ce zice cel ce este Amin, martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu...”

„Iată eu stau la masă şi bat : dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine.”

„A venit un om trimis de Dumnezeu : numele lui era Ioan.”

„Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină.”

„Eu, a zis el, sunt glasul celui ce strigă în pustie : neteziți calea Domnului, cum a zis proorocul Isaia.”

Gangele, Jamuna, fluvii sacre. Originea deosebită a acestui sunet, asemeni unui râu ce coboară dintr-un ținut muntos necunoscut, spre a se pierde în creația materiei grosiere, a făcut ca, în mod figurativ, unele ape curgătoare să fie considerate sacre, precum Gangele pentru hinduşi, Jamuna pentru adoratorii lui Vishnu (*Vaishnavas*) şi Iordanul pentru creştini.

Cea de-a doua naştere. Prin corpul său luminos, cel care crede în existența adevăratei Lumini – Viața acestui Univers – ajunge să fie botezat sau absorbit în curentul sacru al acestui sunet. Botezul este, ca să zicem aşa, a doua naştere a omului, şi de aceea poartă numele de *Bhakti Yoga*; în lipsa botezului, omul nu va putea nicicând să înțeleagă adevărata lume interioară, Împărăția lui Dumnezeu. A se vedea *Ioan* 1:9, 3:3.

„Lumina aceasta era adevărata Lumină care venind în lume, luminează pe orice om.”

„Iisus a răspuns : adevărat îți spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

***Aparokoshajnana*, adevărata înțelegere**. Ajuns în acest stadiu, fiul omului începe să se căiască. Întorcând spatele creației materiei grosiere, el înaintează plin de ardoare spre propria-i divinitate – Substanța Eternă, Dumnezeu. Pe măsură ce ignoranța se risipeşte, omul înțelege treptat adevărata natură a acestei creații a Întunericului (*Maya*). El îşi dă seama încet, încet că *Maya* nu este decât un simplu joc de idei al Naturii Supreme în propriul său Sine – singura Substanță Adevărată din Univers. Această înțelegere corectă şi adevărată, poartă numele de *aparokoshajnana.*

SUTRA 18

Eliberarea (*Kaivalya*) este obținută atunci când se realizează unitatea propriului sine cu Sinele Universal, Suprema Realitate.

***Sannyasi* sau Christ, unsul, Salvatorul.** Când ignoranţa se risipeşte pe de-a-ntregul, inima devine perfect pură şi limpede. Atunci ea nu numai că reflectă Lumina spirituală, dar o şi manifestă activ. Omul, fiind astfel uns şi consacrat, devine un *Sannyasi*, un eliberat sau Christos Mântuitorul.[1] Vezi *Ioan* 1:33.

„Eu nu-l cunoşteam : dar cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis : acela peste care vei vedea duhul pogorându-se, este cel ce botează cu Duhul Sfânt."

Botezat în curentul Luminii. Prin harul acestui Salvator, fiul omului este botezat din nou în undele Luminii spirituale şi, înălţându-se deasupra creaţiei Întunericului (*Maya*), el pătrunde în lumea spirituală. Acolo, el devine una cu *Abhasa Chaitanya* sau *Purusha*, Fiul lui Dumnezeu, aşa cum s-a petrecut cu Domnul Iisus din Nazareth. În acest stadiu omul este eliberat pe veci din robia Întunericului (*Maya*). Vezi *Ioan* 1:12, 3:5.

„Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în numele lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu."

Iisus i-a răspuns : adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu."

Jertfa de sine. Când omul intră astfel în lumea spirituală şi devine Fiu al lui Dumnezeu, el înţelege Lumina Universală, Duhul Sfânt, ca un întreg desăvârşit, iar propriul său sine ca pe o simplă idee sălăşluind pe o frântură din Lumina lui *Aum.*

Atunci el se sacrifică Sfântului Duh, altarul lui Dumnezeu, adică abandonează zădarnica idee de existenţă separată şi devine la rândul său un întreg perfect.

***Kaivalya*, contopirea.** Fiind una cu universalul Duh Sfânt al lui Dumnezeu-Tatăl, el se contopeşte cu Substanţa Reală, Dumnezeu. Această unificare a Sinelui cu Substanţa Eternă, Dumnezeu-Tatăl, se numeşte *Kaivalya*[2]. A se vedea *Apocalipsa*, 3:21.

„Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl meu pe scaunul său de domnie."

---

[1] Adică el devine una cu Conştiinţa christică, conştiinţa reflectată a lui Dumnezeu-Tatăl în creaţie, imanentă în Cuvântul (*Aum*) sau Vibraţia Cosmică. Astfel el este mântuit sau eliberat din întunericul *Mayei*, adică din iluzia separării de Dumnezeu-Tatăl.

[2] Literal, „izolare"; emanciparea sau absoluta independenţă dobândită prin unirea cu Dumnezeu.

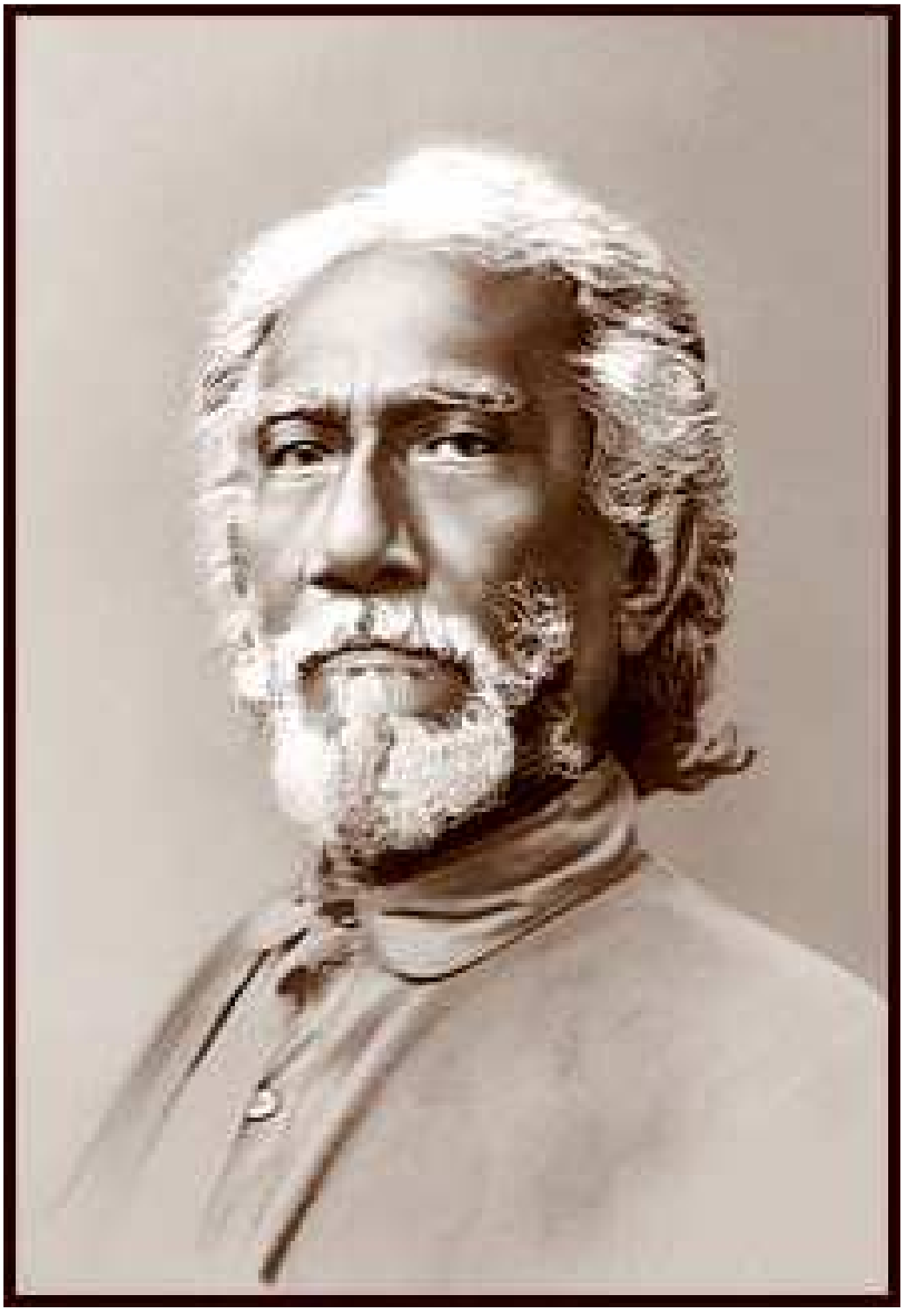

Swami Shri Yukteswar

CAPITOLUL II

ȚELUL

SUTRA 1

Există, prin urmare, dorința fierbinte de emancipare.

Eliberarea, țelul cel mai înalt. Când omul înțelege, chiar pe calea raționamentului, adevărata natură a creației şi adevăratul raport existent între această creație şi el însuşi; şi când, mai apoi, înțelege că Întunericul (*Maya*) îl face complet orb şi că robia în împărăția Întunericului îl face să-şi uite adevăratul său Sine, atrăgând astfel asupra sa toate necazurile şi suferințele, atunci el începe firesc să-şi dorească să scape de toate aceste rele.

A se izbăvi de rău sau a scăpa din robia Întunericului (*Maya)* devine atunci principalul său țel în viață.

SUTRA 2

Eliberarea înseamnă fixarea sufletului (*Purusha*) în adevăratul Sine.

Sălăşluirea în Sine – aceasta este eliberarea. Când omul se înalță deasupra ideii de creație a Întunericului (*Maya*), scăpând cu totul de sub influența acesteia, el se eliberează din starea de robie şi îşi regăseşte adevăratul Sine, Spiritul Veşnic.

SUTRA 3

Atunci încetează orice suferință şi se atinge țelul suprem [adevărata împlinire, realizarea lui Dumnezeu].

Eliberarea înseamnă salvare, izbăvire. Atingând această stare de eliberare, omul nu mai simte nici o apăsare, şi toate dorințele inimii lui sunt împlinite; astfel, țelul suprem al vieții sale este atins.

SUTRA 4

În caz contrar omul experimentează, viață după viață, suferința iscată de dorințele neîmplinite.

De ce suferă omul ? Câtă vreme omul se identifică cu trupul său fizic, nereuşind să-şi afle refugiul în propriul Sine, el simte că toate scopurile sale, determinate de dorințele inimii, rămân neîmplinite. Spre a şi le satisface, el trebuie să se nască de nenumărate ori în carne şi oase, pe scena vieții, rob al influențelor Întunericului (*Maya*), fiind nevoit să îndure toate frământările vieții şi ale morții, nu doar în această viață, dar şi în cele viitoare.

SUTRA 5

Suferințele sunt iscate de ignoranță (*Avidya*). Ignoranța înseamnă perceperea inexistentului şi neperceperea existentului.

Ce este ignoranța ? Ignoranța (*Avidya*) este concepția falsă sau greşită de a lua drept existent ceea ce nu există. Din cauza neştiinței, omul socoteşte că această creație materială este singurul lucru care există cu adevărat, dincolo de care nu mai este nimic. El uită că această creație materială nu are în ea nimic substanțial, fiind doar un joc de idei al Spiritului Etern, singura Substanță Reală din Univers, substanță care e mai presus de puterea de înțelegere a tot ce este creatură materială. Ignoranța nu este doar un rău în sine, ci dimpotrivă sursa tuturor celorlalte rele care se năpustesc asupra omului.

SUTRELE 6-11

Ignoranța (*Avidya*), având îndoita putere a polarității, se manifestă ca egoism, ataşament, aversiune şi tenacitate oarbă.

Puterea întunecată a *Mayei* dă naştere egoismului şi tenacității oarbe; puterea polarizată a *Mayei* generează ataşamentul (atracția) şi aversiunea (repulsia).

Egoismul rezultă din lipsa capacității de a discerne între corpul fizic şi adevăratul Sine.

Tenacitatea încăpățânată este rezultatul unei dependențe față de Natură [credința că Natura şi legile sale sunt suverane, când în realitate puterile Sufletului se află la originea tuturor].

Ataşamentul (atracția) este lăcomia după ceea ce provoacă fericire.

Aversiunea (repulsia) este tendința de a îndepărta tot ceea ce produce nefericire şi suferință.

Ignoranța este sursa tuturor relelor. Pentru a înțelege că Ignoranța se află la rădăcina tuturor relelor, trebuie să ne amintim – aşa cum s-a arătat în capitolul precedent – că Ignoranța (*Avidya*) nu este decât o particulă a Întunericului (*Maya*), şi în consecință ea posedă două proprietăți ale acestuia.

Prima este puterea de întunecare a *Mayei*; aflat în stăpânirea ei, omul nu mai este capabil să perceapă ce se află dincolo de creația materială. Această putere de întunecare provoacă : a) *asmita* sau egoismul, confundarea Sinelui cu corpul fizic, corp care nu este altceva decât o dezvoltare a Atomului, particula forței universale, şi b) *abhinivesa* sau străduința oarbă în a crede în valabilitatea şi valoarea supremă a creației materiale.

În starea ei polarizată, Ignoranța (*Avidya*) generează, în virtutea celei de a doua proprietăți a *Mayei*, atracție pentru anumite obiecte şi repulsie față de altele. Obiectele atrase sunt cele ce produc plăcere, față de care se creează un ataşament (*Raga*). Cele respinse sunt cele ce aduc suferința, față de ele născându-se forme de aversiune (*Dvesha*).

SUTRA 12

Suferința îşi are rădăcinile în acțiunile egoiste, care, [fiind bazate pe iluzii], conduc sufletul la suferință şi mizerie.

De ce este omul înlănțuit ? Sub influența celor cinci rele : ignoranța, egoismul, ataşamentul, aversiunea şi tenacitatea [față de credința egoistă în creația fizică] - omul este împins să săvârşească fapte egoiste care, în mod firesc, îl fac să sufere.

SUTRELE 13-14

Țelul omului este completa eliberare de nefericire.

De aceea, când el alungă orice suferință, astfel ca întoarcerea ei să nu mai fie cu putință, omul atinge țelul cel mai înalt.

Țelul suprem al inimii. Încetarea totală a oricărei suferințe este *artha* – țelul imediat al inimii omeneşti. Completa extirpare a acestor suferințe, astfel ca întoarcerea lor să nu mai fie posibilă, este *paramartha* – țelul suprem al omului.

SUTRELE 15-20

Existența, conştiința şi beatitudinea sunt cele trei mari dorințe [ale inimii omeneşti].

***Ananda*, beatitudinea, este starea de mulțumire a inimii; ea poate fi atinsă urmând căile şi mijloacele arătate de Salvator, de Sat-Guru.**

***Chit*, adevărata conştiință, distruge cu desăvârşire toate relele şi determină apariția virtuților.**

***Sat*, existența, este atinsă prin realizarea faptului că sufletul este veşnic.**

Aceste trei calități constituie adevărata natură a omului.

Când toate dorințele sunt îndeplinite şi toate suferințele înlăturate, se ajunge la *Paramartha*, țelul suprem al omului.

Adevăratele trebuințe. Prin natura sa, omul are nevoie de : *Sat* – existență, *Chit* – conştiință şi de *Ananda* – preafericire. Iată cele trei nevoi reale ale omului. Ele nu au nimic în comun cu ceea ce este exterior Sinelui. Acestea sunt proprietățile esențiale ale propriei firi, aşa cum s-a arătat în capitolul precedent.

Cum atinge omul beatitudinea ? Când are norocul să obțină favoarea unui personaj divin (*Sat-Guru*, Salvatorul), ale cărui îndemnuri sacre le urmează cu ardoare, omul poate să-şi concentreze întreaga atenție în lăuntrul său. Astfel devine capabil să satisfacă toate dorințele inimii întru deplina ei mulțumire – *Ananda*, adevărata fericire.

Cum apare conştiința ? Inima fiind deplin mulțumită, omul poate să-şi concentreze atenția asupra scopului pe care şi l-a propus, şi să-i înțeleagă toate aspectele. În felul acesta se

dezvoltă progresiv *Chit*, Conştiinţa tuturor modificărilor Naturii, până la ultima şi cea mai importantă manifestare a sa, care este Cuvântul (Amin, Aum), şi chiar până la adevăratul Sine, care se iveşte treptat. Fiind absorbit în curentul sacru al lui *Aum*, omul este botezat şi începe să se căiască, întorcându-se astfel la propria-i divinitate, Tatăl Etern din care a decăzut. Vezi *Apocalipsa* 2:5.

„Adu-ţi aminte de unde ai căzut, pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti."

Cum este realizată Existenţa ? Când omul devine conştient de propriul său loc şi înţelege natura creaţiei Întunericului (*Maya*), el dobândeşte putere absolută asupra acestei creaţii şi scapă cu totul de orice formă de ignoranţă. Eliberându-se de sub tutela acestei creaţii a Întunericului, înţelege că propriul Sine este Substanţa Reală indestructibilă şi pururi existentă. În acest mod *Sat*, Existenţa Sinelui iese la lumină.

Cum poate fi atins ţelul suprem al inimii ? Odată ce toate dorinţele inimii : *Sat* – Existenţa, *Chit* – Conştiinţa şi *Ananda* – beatuitudinea sunt atinse, iar Ignoranţa, sursa tuturor relelor este risipită, tulburările acestei lumi materiale, care sunt izvorul tuturor suferinţelor de orice natură, încetează pentru totdeauna. Astfel ţelul suprem al inimii este atins.

SUTRA 21

Când omul şi-a îndeplinit în chip desăvârşit propria-i natură, el nu mai este doar un simplu reflector al Luminii divine, ci se uneşte în mod activ cu Spiritul. Această stare este *Kaivalya*, unirea sau contopirea.

Cum îşi află omul mântuirea ? Ajunsă în această stare, când toate dorinţele sale au fost împlinite, iar ţelul suprem atins, inima devine perfect pură. În loc să rămână doar un simplu reflector al Luminii spirituale ea o manifestă în mod activ. Astfel uns sau consacrat de către Sfântul Duh, omul devine Salvatorul, Christ, Mântuitorul, Unsul. Intrând în Împărăţia Luminii spirituale, el se preschimbă în Fiu al lui Dumnezeu.

În această stare omul realizează că Sinele său este o fărâmă din universalul Spirit Etern, şi, abandonând ideea zadarnică de existenţă separată, el se contopeşte cu Dumnezeu-Tatăl, devine una cu El. Această unire a Sinelui cu Dumnezeu este *Kaivalya*, ţelul suprem al tuturor făpturilor creaţiei. Vezi *Ioan* 14:11.

„Credeţi-mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, credeţi cel puţin pentru lucrările aceste

CAPITOLUL III

CALEA DE URMAT

SUTRELE 1-4

***Yajna*, sacrificiul, înseamnă asceză (*Tapas*), studiu aprofundat (*Svadhyaya*) şi practicarea meditaţiei pe sunetul sacru *Aum* (*Brahmanidhana*).**

***Tapas*, asceza, este răbdarea sau egala stare de spirit în orice împrejurări [egalitatea de spirit în faţa dualităţilor esenţiale ale *Mayei* : cald şi frig, plăcere sau neplăcere, etc.].**

***Svadhyaya* constă în citirea sau ascultarea adevărului spiritual, în cugetarea adâncă asupra lui, şi în formarea unei concepţii definite şi clare cu privire la adevăr.**

[Meditaţia asupra] sunetului divin al lui *Aum* (*Pranava*), este singura cale ce duce la *Brahman*, eliberarea.

Explicaţii cu privire la răbdare, credinţă şi sfintele lucrări. *Tapas* este smerenia, umilinţa religioasă sau răbdarea atât la bucurie cât şi la întristare. *Svadhyaya* sau *Sravana* înseamnă studiul realizat cu atenţie concentrată (*manama*). De aici decurge *nididhyasana*, formarea unei concepţii despre adevărata credinţă cu privire la Sine, adică : cine sunt, de unde vin, încotro merg, de ce am venit şi alte întrebări asemănătoare privind Sinele.

Brahmanidhana este botezul sau disoluţia sinelui în curentul sacru al Sunetului (*Pranava*, *Aum*). Este sfânta lucrare săvârşită în scopul obţinerii izbăvirii şi singurul mod prin care omul poate să se întoarcă la Divinitatea sa, Tatăl cel Veşnic din care a decăzut. A se vedea *Apocalipsa* 2:19.

„Ştiu faptele tale, dragostea ta, credinţa ta, răbdarea ta şi faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.”

SUTRELE 5-6

***Aum* este auzit atunci când inima este plină de iubire firească (*sraddha*), de curaj moral (*virya*), de amintirea propriei divinități (*smriti*) şi când se practică adevărata stare de concentrare (*samadhi*).**

***Sraddha* înseamnă intensificarea iubirii naturale a inimii.**

Cum se manifestă Sunetul sacru ? Sunetul sacru (*Pranava Sabda*) se manifestă spontan atunci când sunt cultivate : *Sraddha* – tendința energetică a iubirii naturale a inimii, *Virya* – curajul moral, *Smriti* – adevărata concepție şi *Samadhi* – adevărata concentrare.

Curățenia inimii. Iubirea înnăscută a inimii este condiția principală, obligatorie în realizarea unei vieți sfinte. Când această iubire – adevărat dar ceresc al Naturii – îşi face loc în inimă, ea suprimă din organism orice motiv de tulburare, aducând o stare de calm perfect. Întărind forțele vitale, ea alungă pe căi naturale (transpirație, etc.) orice substanță străină ce poate provoca boala. Omul are parte atunci de o sănătate perfectă, fizică şi mentală, şi este capabil să înțeleagă cu limpezime îndemnurile Naturii.

Când iubirea aceasta se dezvoltă în om, ea îl face capabil să înțeleagă adevăratul loc al propriululi său Sine, ca şi pe cele alor celor care îl înconjoară.

Cu ajutorul acestei mari iubiri, omul are fericirea de a se bucura de compania unor persoane divine şi este izbăvit pentru totdeauna. Fără această iubire, omul nu poate să trăiască în mod firesc, şi nici nu poate avea parte de cineva care să-l ajute în dobândirea mântuirii sale. Înțelegând greşit îndemnurile Naturii, omul îşi introduce singur în organism substanțe străine nocive, care-l fac să sufere fizic şi mental. Prin urmare, păstrarea iubirii, acest dar ceresc, este principala condiție pentru atingerea sfintei izbăviri. Fără iubire, omului îi este cu neputință să înainteze pe calea aceasta. Vezi *Apocalipsa* 2:2-4.

„Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta şi că nu poți să-i suferi pe cei răi : că ai pus la încercare pe cei ce au zis că sunt apostoli şi nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi.

Ştiu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu şi că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi."

SUTRELE 7-8

Curajul moral se iveşte din *Sraddha*, atunci când iubirea este îndreptată spre Guru, ale cărui îndemnuri sunt urmate cu ardoare.

Cei ce ne alungă necazurile, ne risipesc îndoielile şi ne aduc pacea minții sunt adevărații învățători. Ei săvârşesc astfel o lucrare divină. Dimpotrivă, [pe cei care ne sporesc îndoielile şi suferințele] trebuie să-i evităm, tot aşa cum ne ferim de otravă, căci fapta lor seamănă răul.

Aşa cum s-a explicat în capitolul anterior, creația aceasta este lipsită de substanță reală, nefiind altceva decât un joc de idei al Naturii în sânul Adevăratei Substanțe, Dumnezeu-Tatăl cel Veşnic, care este Împăratul şi Învățătorul acestui Univers. Prin urmare, toate făpturile acestei creații nu sunt altă substanță decât Dumnezeu Însuşi, Tatăl desăvârşit, perceput în pluralitatea creației de către multiplele aspecte ale Naturii. Vezi *Ioan* 10:34 şi *Psalmi* 82:6.

„Iisus le-a răspuns : Nu este scris în Legea voastră : Eu am zis : Sunteți Dumnezei !"
„Eu am zis : Sunteți Dumnezei, toți sunteți Fii ai Celui-Prea-Înalt."

Orice „lucru" care ne scapă de mizerie şi suferință şi ne aduce liniştea – fie acesta viu sau neînsuflețit, de mare preț sau lipsit de însemnătate – îi datorăm cel mai profund respect. Chiar dacă pentru alții nu ar avea nici o valoare şi ar fi tratat cu dispreț, el trebuie privit ca *Sat* (Salvator) iar tovărăşia sa – fie că e vorba de o persoană, de o vietate sau de un obiect – ca prezență divină. Tot ceea ce produce rezultate opuse, distrugându-ne liniştea şi sporindu-ne îndoielile făcându-ne să îndurăm noi suferințe, trebuie socotit *Asat*, duşmanul binelui, şi trebuie evitat pe cât este cu putință. Înțelepții din India au un dicton :

> [După unii, zeitățile există în apă (adică în elementele naturale), după alții în ceruri (adică în lumea astrală); ignorantul le caută în lemn sau piatră (adică în imagini sau simboluri), yoginul însă le găseşte în sanctuarul propriului său Sine.]

Spre a dobândi eliberarea, oamenii îşi aleg drept Salvator „lucrul" pe care ei sunt în stare să-l înțeleagă, în funcție de gradul lor de evoluție. Astfel, boala este considerată în general ca fiind o calamitate şi întrucât apa, administrată corespunzător, poate îndepărta boala, este posibil ca în acest caz ignorantul să aleagă apa drept Divinitate a sa.

Înțelepții, fiind capabili să înțeleagă Lumina interioară care strălucește și în ei, găsesc că iubirea inimii lor se îndreaptă nestrămutat spre acea Lumină care le înlătură toate cauzele de tulburare, dând organismului o stare de liniște și pace, întărind forțele lor vitale, dându-le o sănătate perfectă, atât fizică cât și mentală. De aceea ei aleg Lumina aceasta interioară drept Divinitatea sau Mântuitorul lor.

Ignorantul, în credința-i oarbă, va accepta ca Izbăvitor sau Divinitate o bucată de lemn sau o piatră a creației exterioare, pentru care iubirea naturală a inimii sale va crește, până ce acest obiect, prin dinamismul său, îl ușurează de povara necazurilor, aducându-i organismul în stare normală de calm, întărindu-i vitalitatea. Adeptul, pe de altă parte, care stăpânește perfect lumea materială, găsește Divinitatea sau Izbăvirea în propriul său Sine și nicidecum în afara acestuia, în lumea exterioară.

Arătați Guru-lui o dragoste deplină. A te afla în compania unui Guru, nu înseamnă să fii neîncetat în prezența lui fizică (ceea ce câteodată nici nu este posibil), ci mai cu seamă să-l păstrezi mereu în inimă, să fii una cu el în principiu și să vibrezi la unison cu el.

Această idee a fost exprimată de Bacon : „Nu mulțimea este de preferat ca tovărășie, aceasta nefiind decât o galerie de figuri." A rămâne în compania a ceea ce constituie obiectul adorației Divine, înseamnă a-l asocia cu *Sraddha*, iubirea fierbinte a inimii, în sensul celor mai sus enunțate. Aceasta se împlinește păstrând neîncetat în minte imaginea și atributele Gurului, meditând profund asupra lor, și urmând sfaturile Învățătorului cu iubirea și supunerea unui mieluşel. Vezi *Ioan* 1:29.

„A doua zi, Ioan a văzut pe Iisus venind la el și a zis : Binecuvântat fie Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii."

Când se procedează astfel, și când omul devine capabil să realizeze ipostaza sublimă a fraților săi divini, este posibil ca el să aibă șansa de a rămâne în tovărășia lor și a obține ajutorul vreunuia din ei, pe care îl poate alege în mod liber drept Învățător spiritual, *Sat-Guru* sau Salvator.

Pe scurt, *Virya*, curajul moral, poate fi dobândit cultivând *Sraddha*, adică dedicând iubirea inimii sale Învățătorului, fiind mereu împreună cu el (pe plan interior) și urmând cu ardoare sfaturile sale sfinte, întocmai cum sunt date, liber și spontan.

SUTRELE 9-11

Curajul moral sporeşte cultivând *Yama* (moralitate sau stăpânire de Sine) şi *Niyama* (rânduielile religioase).

***Yama* presupune : lipsa de cruzime faţă de un altul, respectarea adevărului, cinstea, cumpătarea şi absenţa invidiei.**

***Niyama* înseamnă : curăţiea trupului şi a minţii, mulţumirea sufletească, împăcarea în orice împrejurare şi ascultarea [sfaturilor date de Guru.]**

Curajul moral poate fi dobândit cultivând *Yama*, urmând toate prescripţiile religioase : să te fereşti de cruzime, de invidie, de necinste, de un mod de viaţă dus împotriva Naturii şi de posedarea de bunuri vremelnice. Sau la el se poate ajunge practicând cu râvnă *Niyama*, adică respectând prevederile religioase referitoare la curăţenia trupului (curăţenia exterioară) şi a sufletului (curăţenia interioară).

Aceasta presupune, pe de o parte, îndepărtarea din organism a tot ceea ce este străin şi nociv, şi care, prin fermentaţie, poate provoca boli; pe de altă parte, mintea trebuie curăţată de prejudecăţi, de dogme sau idei ce-i tulbură şi afectează starea de mulţumire produsă de respectarea sfintelor îndemnuri ale persoanelor divine.

Ce este viaţa naturală ? Pentru a înţelege ce este viaţa naturală, este nevoie ca ea să fie disociată de ceea ce nu este natural. Viaţa depinde de :

a) hrana pe care o alegi (de preferat legume şi fructe);

b) locul în care trăieşti;

c) oamenii cu care te însoţeşti.

Pentru a trăi natural, animalele inferioare pot să aleagă, prin mijlocirea instinctelor şi paznicilor naturali plasaţi la intrările senzoriale – adică organele văzului, auzului, pipăitului, mirosului şi gustului. La om însă aceste organe sunt atât de denaturate de modul de viaţă dus vreme îndelungată, încât nu te mai poţi baza pe modul lor de funcţionare. Pentru a înţelege care sunt trebuinţele noastre naturale, este nevoie de observaţii, de experimentări şi de o judecată bine cumpănită.

Care este hrana naturală a omului ? Pentru a alege care este hrana noastră naturală, observaţia trebuie îndreptată mai întâi asupra organelor nutriţiei şi digestiei, dinţilor şi tubului

digestiv; apoi asupra tendințelor naturale ale organelor de simț, care călăuzesc fără greș animalele spre hrana lor; și în sfârșit spre hrana copiilor mici.

Observații asupra dinților. Dacă analizăm dinții, observăm că la carnivore incisivii sunt slab dezvoltați, însă caninii au o lungime impresionantă, fiind netezi și ascuțiți, pentru a apuca prada. Molarii sunt și ei ascuțiți. Colții nu se întâlnesc între ei, ci se înșiruie des la rând pentru a putea separa fibrele musculare.

La animalele ierbivore, incisivii sunt mult dezvoltați, dar caninii sunt mici (deși uneori sunt bine dezvoltați, adevărate arme, cum este cazul colților la elefanți), molarii sunt lați și smălțuiți doar pe laturi.

La fructivore, toți dinții sunt aproape de aceeași înălțime. Caninii sunt alunecoși, conici și tociți (nefiind destinați să prindă prada, ci să preseze în procesul masticației). Molarii au o suprafață mare, cu îndoituri smălțuite pentru a rezista uzurii produse de mișcările laterale, dar nu sunt ascuțiți, ca să mestece carnea.

În schimb, la omnivore, cum sunt de pildă urșii, incisivii seamănă cu cei ai ierbivorelor, caninii cu cei ai carnivorelor, iar molarii sunt în același timp lați și ascuțiți, pentru a putea servi scopurilor arătate.

Dacă cercetăm dentiția omului, observâm că ea nu se aseamănă cu cea a carnivorelor, nici cu cea a ierbivorelor, și nici cu cea a omnivorelor, în schimb seamănă perfect cu cea a fructivorelor. De aici deducem pe bună dreptate că omul este un animal fructivor sau consumator de fructe (legume, nuci, alune, cereale).

Observații asupra tubului digestiv. Dacă studiem tubul digestiv, observăm că intestinul carnivorelor este de circa 3-5 ori mai lung decât corpul lor, măsurat de la gură până la anus, iar stomacul lor este aproape sferic. Intestinul ierbivorelor este cam de 20-28 de ori mai lung decât corpul lor, iar stomacul este alungit și mai complex ca structură. Intestinul fructivorelor are între 10 și 12 ori lungimea corpului, iar stomcul este ceva mai mare decât al carnivorelor, prelungindu-se cu duodenul, care joacă rolul unui al doilea stomac.

Aceasta din urmă este exact conformația ce se întâlnește și la om, cu toate că anatomia spune că intestinul omului are între 3 și 5 ori lungimea corpului, făcând însă eroarea de a

măsura corpul din creştet până în tălpi, în loc de a-l măsura de la gură până la anus. Putem aşadar, din nou, să concluzionăm că omul este un animal fructivor.

Observaţii asupra organelor de simţ. Dacă observăm tendinţa naturală a organelor de simţ – adevărate indicatoare care stabilesc ce este hrănitor sau dăunător – şi prin care toate animalele sunt călăuzite spre hrana ce le este caracteristică, constatăm mai multe aspecte.

Carnivorele sunt atât de fericite când sfâşie prada cu lăcomie, încât ochii le sticlesc şi ling cu poftă sângele ce ţâşneşte din prada ucisă. Ierbivorele, dimpotrivă, nu se ating de hrană oricât ar fi de flămânde, dacă simt miros sau urme de sânge; mirosul şi vederea le îndreaptă fără greş spre alte ierburi şi plante, pe care le savurează cu plăcere. În mod asemănător, la fructivore se observă că simţurile le îndreaptă întotdeauna spre fructele arborilor şi legumele câmpurilor.

La oamenii de toate rasele vedem că mirosul, auzul şi văzul nu-i împing niciodată să ucidă animale; dimpotrivă, ei nu suportă să vadă astfel de masacre. De aceea este recomandabil ca abatoarele să fie amplasate cât mai departe de aşezările umane şi adesea se impun restricţii chiar şi la transportul cărnii de la abatoare şi măcelării. Oare putem afirma despre carne, că este hrana naturală a omului, câtă vreme văzul şi mirosul îi sunt ostile, câtă vreme gustul cărnii nu a fost schimbat prin mirodenii, sare, zahăr, şi alte mirodenii ?

Pe de altă parte, cât de plăcute ni se par aromele fructelor, la a căror vedere ne lasă gura apă ! Trebuie să mai remarcăm faptul că anumite cereale şi rădăcinoase au la rândul lor miros şi gust plăcut, dar mai puţin puternic, chiar în stare crudă. Suntem oare îndreptăţiţi să credem, din aceste observaţii, că omul este un animal fructivor[1] ?

Observaţii asupra hranei celor mici. Dacă observăm hrana celor mici, tragem concluzia că laptele este fără îndoială hrana de bază a nou-născuţilor. Laptele matern nu este destul de abundent dacă mama nu se hrăneşte cu fructe, cereale şi legume.

Cauza bolii. Singura concluzie rezonabilă ce se poate trage din constatările de până acum, este aceea că fructele, cerealele, rădăcinile, iar ca băuturi laptele şi apa curată expusă aerului şi soarelui, constituie în mod incontestabil cea mai bună hrană a omului. Când acestea

[1] „Şi Dumnezeu a zis : Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânţă şi care este pe faţa întregului pământ şi orice pom, care are în el rod cu sămânţă : aceasta să fie hrana voastră" (Geneza 1:29)

îi priesc organismului, când le mestecă bine şi le combină cu saliva necesară, ele se asimilează uşor.

Celelalte alimente nu sunt naturale pentru om şi, nepriindu-i organismului, îi sunt nocive. Când ajung în stomac, ele nu sunt încă bine asimilate. Amestecul, conținând şi sânge, se acumulează în organele de excreție şi în celelalte organe care nu sunt adaptate pentru această hrană. Când nu mai pot găsi calea de evacuare, ele se depun după legea greutății în fisurile țesăturilor unde, fermentând, provoacă diferite maladii mentale şi fizice, care pot duce la moarte prematură.

Dezvoltarea copilului. Practica a dovedit că regimul alimentar natural şi neiritant al vegetarienilor este, aproape fără excepție, cel mai potrivit dezvoltării fizice şi mentale a copilului. Spiritul, înțelegerea, voința, principalele facultăți, caracterul şi starea generală, se dezvoltă şi ele perfect.

Viața naturală liniştește pasiunile. Când se recurge la unele măsuri extreme cum ar fi postul negru, flagelarea sau izolarea monahală, în scopul reprimării pasiunilor sexuale, se contată că rareori aceste măsuri dau rezultatul scontat. Cu toate acestea, experiența a demonstrat că omul îşi poate domina pasiunile, duşmanii moralității, dacă duce o viață simplă, naturală şi dacă urmează un regim alimentar neiritant, aşa cum s-a arătat mai sus. El realizează astfel o stare de pace şi linişte, despre care toți psihologii atestă că este benefică pentru dreapta judecată a minții.

Dorința sexuală. Ar trebui să spunem mai multe despre instinctul sexual, ca instinct natural de reproducere, care împreună cu instinctul de conservare, reprezintă cel mai puternic instinct al corpului animal. Ca toate celelalte dorințe, dorința sexuală are o stare normală şi una anormală sau maladivă. Aceasta din urmă este rezultatul exclusiv al acumulării de substanțe străine, datorate unei hrane nenaturale, aşa cum s-a arătat. În dorința sexuală oricine poate să afle un termometru infailibil al stării personale de sănătate. Dorința depăşeşte normalul atunci când nervii sunt iritați de presiunea exercitată asupra aparatului sexual de substanțe străine acumulate în organism. Această presiune se manifestă întâi printr-o creştere a dorinței sexuale, urmată de o diminuare treptată a potenței.

Dorința sexuală în starea ei normală îl ține pe om departe de pasiunile excesive şi ea operează destul de rar asupra organismului (ca dorință de uşurare). În acest caz, experiența

arată că această dorință, ca şi celelalte, este totdeauna normală la oamenii care duc o viață naturală.

Rădăcina arborelui vieții. Organul sexual – situat la joncțiunea unor importante terminații nervoase, îndeosebi nervii simpatici şi spinali (principalii nervi ai abdomenului), care, prin conexiunea lor cu creierul, sunt capabili să stimuleze întregul organism – este într-un anume sens rădăcina arborelui vieții. Omul care a învățat să ducă o viață sexuală normală îşi poate păstra corpul şi mintea în perfectă stare de sănătate, ducând o viață agreabilă până la sfârşitul zilelor sale.

Aceste principii practice de sănătate sexuală nu sunt predate în şcoli, deoarece lumea consideră subiectul ca fiind murdar şi indecent. Orbită astfel de prejudecăți, omenirea caută să acopere Natura cu un văl fals, considerând-o impură; oamenii uită însă că Natura este totdeauna curată şi că ceea ce este murdar şi neruşinat există doar în mintea lor şi nicidecum în Natură.

Este cât se poate de limpede că omul nu are habar de pericolele ce îl pândesc de pe urma folosirii energiei sexuale în mod necorespunzător şi excesiv, de pe urma unei vieți nenaturale – de unde decurg un şir întreg de suferințe în viața sa şi o mulțime de boli care îl macină, sfârşind prin a fi victima unei morți premature.

Locul în care trăim. Să vorbim în al doilea rând, despre mediul în care trăim. După ce ți-ai umplut plămânii cu aerul proaspăt al munților sau al câmpiei şi intri într-o încăpere plină de lume, ai o senzație neplăcută. Acest exemplu ne face să înțelegem destul de uşor că atmosfera oraşelor sau locurilor dens populate nu este mediul natural de viață al omului. Aerul munților, al câmpiilor, al grădinilor sau chiar al unui loc uscat şi bine aerisit la umbra unui copac, este un mediu cât se poate de potrivit cu natura omului.

Genul de oameni pe care-i frecventăm. În al treilea rând, să vorbim despre genul de oameni pe care ar trebui să-i frecventăm. În acest caz, dacă ascultăm vocea conştiinței şi apelăm la tendințele naturale, vedem numaidecât că preferăm persoanele al căror magnetism ne aduce linişte, armonie, ne întăreşte vitalitatea interioară, ne dezvoltă iubirea naturală, ne uşurează necazurile şi ne aduc calmul şi pacea. Altfel spus, trebuie să căutăm doar tovărăşia a ceea ce este *Sat* (Salvator) şi să evităm tot ce este *Asat*, aşa cum s-a arătat la capitolul respectiv.

Rămânând în compania a ceea ce este *Sat* (Salvator), ne putem bucura de o sănătate perfectă, fizică şi mentală, care ne va prelungi viaţa. În schimb, nedând ascultare îndemnurilor Mamei-Natură, neţinând seama de îndemnurile purei noastre conştiinţe şi rămânând permanent cu *Asat*, se vor produce efecte contrare – sănătatea va şubrezi şi viaţa se va scurta corespunzător.

Nevoia unei vieţi naturale plină de curăţenie. Astfel viaţa naturală este plină de foloase şi ne ajută să practicăm *Yama*, adică să respectăm regulile ascetice aşa cum s-a arătat mai sus. Întrucât puritatea spirituală este la fel de necesară ca cea a trupului în practicarea *Niyama*[1], va trebui depusă multă stăruinţă spre a atinge această puritate.

SUTRELE 12-18

De aici încolo robia dispare.

Cele opt servituţi sau păcate sunt : ura, lipsa de ruşine, frica, mâhnirea, condamnarea sau judecarea semenului, prejudecăţile de rasă, mândria cu privire la o apartenenţă [la o familie] şi trufia.

[Înlăturarea acestor opt cusururi] duce la măreţia inimii.

Atunci eşti pregătit să practici *Asana*, *Pranayama* şi *Pratyahara*; şi deopotrivă să te bucuri de viaţa plină de satisfacţii, ca şef de familie, [adică împlinind toate dorinţele spre a te izbăvi de ele].

***Asana* înseamnă poziţia nemişcată şi confortabilă a corpului.**

***Pranayama* înseamnă stăpânirea, pranei, controlul forţei vitale.**

***Pratyahara* înseamnă retragerea simţurilor de la obiectele exterioare.**

Cele opt josnicii ale inimii. Când este atinsă fermitatea curajului moral, este înlăturată orice piedică din calea izbăvirii. Aceste obstacole sunt în număr de opt : ura, frica, mâhnirea, judecarea semenului, prejudecăţile de rasă, mândria apartenenţei la o familie determinată şi înfumurarea – toate la un loc nu sunt altceva decât josnicii ale inimii omeneşti.

[1] Prescripţiile religioase despre care s-a vorbit anterior.

Trezirea măreției inimii. Înlăturarea acestor opt piedici deschide calea către *viratwam* sau *mahattwam* (măreția sufletului), ceea ce îl face pe om apt pentru a practica *asana* (adoptarea unei poziții nemişcate şi plăcute a corpului), *pranayama* (stăpânirea pranei sau a forțelor electrice nervoase involuntare) şi *pratyahara* (schimbarea direcției curenților nervoşi voluntari înspre interior). Stăpânind aceste practici, omul care este hărăzit să fie şef de familie (*grihastha-srama*) se bucură din toată inima de obiectele simțurilor sale.

Importanța *Pranayamei*. Omul îşi poate pune în acțiune sistemul nervos voluntar ori de câte ori doreşte, după cum îi poate refuza odihna atunci când acesta este obosit sau epuizat. Când toți nervii voluntari au nevoie de repaos, omul doarme un somn natural, odihnitor. Aceşti nervi, reîmprospătați prin somn, pot funcționa din nou cu toată forța.

Nervii involuntari ai omului funcționează totuşi fără întrerupere încă de la naştere, independent de voința omului. Omul nu-i poate stăpâni în nici un fel, şi nici nu poate interveni asupra activității lor. Când aceşti nervi vor şi ei să se odihnească, sfârşesc prin a adormi. Somnul nervilor involuntari se cheamă *Mahanidra*, marele somn sau moartea. Atunci când moartea se instalează, circulația, respirația şi toate celelalte funcții vitale se opresc, iar corpul fizic al omului începe în mod natural să se descompună. După o vreme, când marele somn (*Mahanidra*) ia sfârşit, omul se trezeşte cu toate dorințele sale, şi renaşte într-un nou corp fizic, în care-şi va putea îndeplini toate aspirațiile. În acest fel omul se înlănțuie singur în ciclul vieții şi al morții, neputându-şi găsi salvarea finală.

Dominarea morții. Dacă omul ajunge să-şi stăpânească nervii involuntari prin practicarea *Pranayamei*, despre care am amintit, el poate opri descompunerea naturală a corpului fizic, putând să-şi odihnească periodic aceşti nervi (ai inimii, ai plămânilor şi ai altor organe vitale). Un astfel de repaus realizat prin *Pranayama* întăreşte nervii involuntari, care apoi pot să-şi reia funcționarea cu un nou impuls vital.

Aşa cum după somn, când nervii voluntari s-au odihnit, omul nu are nevoie de ajutor pentru a se trezi, tot la fel, după moarte, când omul s-a bucurat de un repaus total, el se trezeşte în mod natural la viața terestră într-un nou corp. Dacă omul poate „muri" în fiecare zi, în mod conştient, prin practicarea *pranayamei* – adică să-şi odihnească întregul sistem nervos, voluntar şi involuntar, întregul corp fizic – el va funcționa cu şi mai multă vigoare.

Yoginul care perseverează în practicarea *pranayamei* sfârşeşte prin a domina viaţa şi moartea. În acest mod el previne decăderea prematură ce atinge trupul celor mai mulţi oameni, şi poate rămâne în actuala-i formă fizică oricât doreşte. Astfel, el are suficient timp să se elibereze de *karma* sa într-un singur trup, să-şi îndeplinească diferitele dorinţe ale inimii spre a se lepăda astfel de ele. Purificarea odată încheiată, nu mai este necesar ca el să revină în această lume, sub inflenţa *Mayei*, sau să îndure o „a doua moarte". Vezi *Corinteni* 15:31 şi *Apocaliosa* 2:10, 11.

„În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta fraţilor, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Iisus, Domnul nostru". – Sfântul Pavel

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii."

„Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul : Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte". – Apocalipsa

Necesitatea *Pratyaharei*. Omul se bucură de un lucru oricând doreşte. Totuşi, dacă atunci când gustă această plăcere îşi îndreaptă organele simţurilor – prin care el gustă această plăcere – spre obiectul dorinţei sale, el niciodată nu va fi pe deplin mulţumit, dorindu-şi încă mai mult. Dacă dimpotrivă, el este în stare să-şi dirijeze organele simţurilor înspre înăuntru, spre propriul său Sine, atunci el îşi poate împlini pe loc dorinţele inimii. Astfel că practicarea *Pratyharei*, adică schimbarea direcţiei curenţilor nervoşi voluntari spre interior, este o cale cât se poate de potrivită pentru satisfacerea tuturor dorinţelor.

Altfel omul este silit să se reîncarneze de mai multe ori, înainte ca trebuinţele sale lumeşti să fie îndeplinite, eliberându-se definitiv de toate dorinţele.

Necesitatea *Asanei*. Omul nu poate nici simţi, nici gândi corespunzător dacă mintea lui nu se află într-o stare satisfăcătoare. Diferitele părţi componente ale trupului omenesc sunt în aşa fel asamblate, şi cu atâta armonie, încât cel mai mic neajuns provocat celei mai neînsemnate dintre părţi, incomodează întregul organism, creându-i o stare de disconfort. Pentru a putea înţelege un lucru, adică pentru a-l simţi bine în inimă, trebuie practicată *Asana* sau poziţia plăcută, nemişcată, aşa cum s-a arătat mai sus.

SUTRELE 19-22

***Smriti*, adevărata concepție, îl aduce [pe om] la cunoaşterea întregii creații.**

***Samadhi*, adevărata concentrare, îl determină [pe om] să-şi abandoneze individualitatea pentru universalitate.**

Aşa apare *Samayama* (restrângerea, înfrânarea sau stăpânirea egoului), prin care se face experiența [silabei sacre] *Aum*, care îl revelează pe Dumnezeu.

În felul acesta sufletul este botezat prin *Bhakti Yoga* (devoțiune). Aceasta este starea de Divinitate.

***Smriti*, adevărata concepție.** Omul, odată ce se dedică practicilor înfățişate mai sus, este capabil să conceapă sau să simtă toate lucrurile acestei creații cu inima sa. Această înțelegere adevărată se numeşte *smriti*.

***Samadhi*, adevărata concentrare**. Fixându-ne atenția asupra unui obiect conceput [cu ajutorul adevăratei concepții], şi identificându-ne cu el până într-atât încât să uităm complet de natura noastră individuală, se atinge starea de *samadhi* sau adevărata concentrare.

***Pranava sabda*, cuvântul lui Dumnezeu**. Când omul îşi îndreaptă toate organele simțurilor spre centrul lor comun, *sensorium* sau *Sushumna-dvara* (uşa lumii interioare), el zăreşte acel trup de lumină trimis de Dumnezeu, *Radha* sau Ioan Botezătorul, şi aude indicibilul sunet care „loveşte" – *Pranava sabda*, Cuvântul lui Dumnezeu. Vezi *Ioan* 1:6, 7, 23.

„A venit un om trimis de Dumnezeu : numele lui era Ioan.

El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el.

Eu, a zis el, sunt glasul celui ce strigă în pustie : Neteziți calea Domnului, după cum a zis Proorocul Isaia."

***Samyama*, concentrarea Sinelui**. Când omul ajunge capabil să perceapă astfel, el crede cu tărie în existența Luminii spirituale, şi, desprinzându-şi complet sinele de lumea exterioară, se concentrează pe *sensorium*. Această concentrare a sinelui se numeşte *samyama.*

***Bhakti Yoga* sau botezul, a doua naştere a omului**. Prin această *samaya* sau concentrare a sinelui în *sensorium*, omul se botează în şuvoiul sacru al Sunetului divin, contopindu-se, devenind una cu el. Acest botez poartă numele de *Bhakti Yoga*.

În starea de *samyama* omul se leapădă, adică întoarce spatele creaţiei fizice a Întunericului (*Maya*), îşi regăseşte Divinitatea, pe Tatăl Etern, starea de conştiinţă din care a decăzut. El trece apoi prin *sensorium* – uşa ce duce spre înlăuntru – şi pătrunde în sfera interioară, *Bhuvarloka*. Această intrare în lumea lăuntrică este cea de-a doua naştere a omului. În starea aceasta omul devine *Devata*, o fiinţă divină.

SUTRA 23

Există cinci stări ale inimii omeneşti : întunecată, însufleţită, constantă, cucernică şi pură.

Cele cinci stări ale inimii omului. Aceste stări permit diferenţierea oamenilor şi determinarea gradului lor de evoluţie.

SUTRA 24

În starea întunecată a minţii, omul nutreşte concepţii greşite [despre tot ce există]. Starea aceasta se datorează ignoranţei (*Avidya*), şi ea dă naştere [indivizilor care fac parte din casta cea mai de jos, numiţi] *Sudra*[1]. Aceştia nu pot pricepe decât ideile privitoare la lumea fizică. Această stare a minţii predomină în *Kali Yuga*, perioada întunecată a ciclului.

Starea întunecată a inimii. În această stare omul are idei greşite. El crede că partea grosieră sau fizică a creaţiei este singura substanţă reală, şi că nimic altceva în afara ei nu mai există. Aceasta este contra adevărului, aşa cum s-a arătat înainte, şi este efectul exclusiv al ignoranţei, al Întunericului (*Maya*).

***Sudra* sau casta slugilor**. În această stare omul este numit *Sudra*, deoarece face parte din categoria slugilor; datoria pe care o are de îndeplinit, potrivit naturii lui, este să-i slujească pe cei aflaţi pe trepte superioare; în felul acesta el poate să stea în compania lor, şi să-şi pregătească inima pentru a atinge un stadiu superior.

[1] Indivizii care fac parte din casta cea mai joasă

***Kali Yuga*, era întunecată**. Această stare a omului se numeşte *Kali*. Şi oriunde în întregul sistem solar, ori de câte ori umanitatea rămâne în general în acest stadiu şi este lipsită de puterea de a progresa spiritual, se spune că întregul sistem se află în *Kali Yuga*, ciclul întunecat.

SUTRELE 25-26

Când omul luptă pentru a se instrui şi lumina, el depăşeşte primul stadiu al lumii lui *Brahma* şi intră firesc în rândul celor din casta războinicilor – *Kshatriya*.

Propulsat [de forţele evolutive], el îşi dă osteneala [să sfle adevărul]. De aceea caută un Guru şi se supune îndemnurilor divine ale acestuia. Astfel, unui *Kshatriya* îi este cu putinţă să rămână în lumile unde domneşte o înţelegere superioară.

Inima însufleţită. Când omul devine cât de cât luminat, el compară experienţele legate de creaţia materială pe care le are în stare de veghe, cu cele din timpul somnului. Astfel, el ajunge să înţeleagă că ultimele sunt doar idei şi începe să se îndoiască de existenţa substanţială a celor dintâi. Inima lui este atunci îndemnată să înveţe natura reală a Universului; el luptă pentru a se debarasa de îndoieli şi caută dovezi pentru a determina care este adevărul.

***Kshatriya*, clasa militară**. În acest stadiu, omul este numit *Kshatriya*, sau membru al castei militare; a lupta în felul descris mai sus devine pentru el o datorie cât se poate de naturală. Când omul îşi îndeplineşte această datorie cu neclintită fermitate, el poate dobândi o viziune profundă asupra naturii creaţiei, şi foarte curând va ajunge chiar să o cunoască cu adevărat.

Sandhisthala, starea de tranziţie. Starea *Kshatriya* a omului poartă numele de *Sandhisthala*, adică starea de tranziţie întru un stadiu superior şi unul inferior. În acest stadiu, omul devine nerăbdător să dobândească adevărata cunoaştere, şi în acest sens are nevoie să fie ajutat de cineva calificat. Şi astfel, iubirea mutuală, care este prima condiţie necesară izbăvirii, îşi face loc în inimă.

Stimulat de dinamismul acestei iubiri, omului îi este drag să stea în preajma celor care îi uşurează povara, îi alungă îndoielile şi îi aduc liniştea şi pacea. El se fereşte de tot ceea ce i-

ar putea provoca stări contrare. De asemenea, el cercetează în amănunţime şi dintr-o perspectivă ştiinţifică scrierile oamenilor divini.

Când găseşte omul un Salvator, un *Sat-Guru* ? În felul acesta omul devine capabil să aprecieze ce este adevărata credinţă. Statutul peroanelor divine devine accesibil înţelegerii sale de îndată ce şi-a asigurat tovărăşia uneia dintre ele, care are bunăvoinţa să-l accepte ca discipol, devenindu-i astfel Maestru spiritual, *Sat-Guru* sau Salvator. Dacă urmează cu râvnă sfaturile sfinte ale Învăţătorului său, el învaţă să-şi concentreze mintea, să-şi dirijeze organele simţurilor către centrul lor comun, *sensorium* sau *Sushumnadvara*, uşa sferei interioare. Acolo el zăreşte trupul de lumină al lui Ioan Botezătorul sau *Radha*, şi aude Sunetul sacru (Amin, Aum) ca un curs de apă sau ca un fluviu. Botezându-se în el şi contopindu-se cu el, începe să se îndrepte îndărăt spre propria-i Divinitate – Tatăl Etern – traversând mai multe lumi (*Lokas*) sau sfere ale creaţiei.

SUTRA 27

Lumile (*Lokas*) creaţiei sunt în număr de şapte : *Bhu*, *Bhuvar*, *Svar*, *Mahar*, *Jana*, *Tapo* şi *Satya*.[Acest pământ şi „stadiu" terestru al conştiinţei umane poartă numele de *Bhuloka*].

Cele şapte *Lokas*. Pe drumul ce duce către Divinitate există şapte sfere sau stadii ale creaţiei, pe care înţelepţii orientali le denumesc generic *Swargas* sau *Lokas*[1]. Acestea sunt : *Bhuloka*, sfera materiei grosiere sau dense; *Bhuvarloka*, sfera elementelor subtile sau atribute electrice; *Swarloka*, sfera polilor magnetici, a nimbului auric sau a forţelor electrice; *Maharloka*, sfera magneţilor, atomii; *Janaloka*, sfera Reflexiilor spirituale, Fiii lui Dumnezeu; *Tapoloka*, sfera Sfântului Duh, Spiritul Universal şi *Satyaloka*, sfera lui Dumnezeu, Substanţa Veşnică, Sat.

Dintre aceste şapte planuri, primele trei (*Bhuloka, Bhuvarloka* şi *Swarloka*) înglobează creaţia materială sau împărăţia Întunericului (*Maya*). Ultimele trei (*Janaloka*, *Tapoloka şi Satyalok*) înglobează creaţia spirituală sau împărăţia Luminii. Aflată între aceste grupe, *Maharloka* sau sfera Atomului este socotită „uşa" de comunicare între aceste două lumi – creaţia materială şi cea spirituală. Ea se mai numeşte şi *Dasamadwara*, „a zecea poartă", sau *Brahmarandra*, calea ce duce către Divinitate.

[1] Descrise în primul capitol, sutra 13

SUTRA 28

Intrând în *Bhuvarloka* („văzduh" sau „lumea devenirii") omul devine un *Dwija*, un „născut a doua oară". El înțelege a doua parte a creației materiale, partea „nevăzută" a forțelor eterate, subtile. Aceasta este starea de spirit ce domină în Dwapara Yuga.

***Dwijia*, „născut a doua oară".** Când omul, botezat fiind în curentul lui Aum, începe să se căiască şi să se întoarcă către Tatăl Etern şi când, retrăgându-şi sinele de la tot ce înseamnă lumea materială (*Bhuloka*), intră în lumea materiei subtile (*Bhuvarloka*), spunem că el ajunge să facă parte din categoria celor „născuți a doua oară" (*Dwijia*).

În acest stadiu el înțelege energiile interne care alcătuiesc partea subtilă a creației materiale. El realizează că ceea ce există în afara lui, nu este, sub aspectul esenței, nimic altceva decât fuziunea sau uniunea dintre subtilele obiecte interne ale simțurilor (atributele negative ale electricităților) cu cele cinci organe de simț (atributele pozitive) prin mijlocirea celor cinci organe de acțiune (atributele neutralizante ale acestor electricități).

Inima statornică. Această stare a omului se numeşte *Dwapara*. Când starea aceasta devine starea naturală a umanității în orice sistem solar, se spune că ansamblul acestui sistem se află în Dwapara Yuga. În starea *Dwapara*, inima are o stare constantă.

Dacă omul îşi continuă cufundarea în curentul sacru, pentru a fi botezat de acesta, el atinge treptat o stare nespus de plăcută, în care inima părăseşte cu totul ideile lumii exterioare şi se dedică pe de-a-ntregul lumii interioare.

SUTRA 29

În *Swarloka* („cerul") omul este pregătit să înțeleagă tainele *Chitta*, cea de a treia parte sau partea magnetică a creației materiale. El devine un *Vipra* (ființă aproape perfectă). Această stare a minții domină în Treta Yuga.

Inima devotată. În această stare de consacrare, omul, retrăgându-şi sinele de la lumea atributelor electrice (*Bhuvarloka*), ajunge la *Swarloka*, lumea atributelor magnetice, a electricităților şi polilor. Acum el este apt să înțeleagă *Chitta* sau inima, a treia parte sau partea magnetică a creației. Această *Chitta*, după cum s-a arătat în capitolul I, este Atomul

spiritualizat, *Avidya* sau Ignoranța, adică o parte a Întunericului (*Maya*). Ajungând să înțeleagă această *Chitta*, omul devine capabil să înțeleagă întregul ansamblu al Întunericului – *Maya* însăşi – din care Chitta este doar o parte, după cum ajunge să înțeleagă şi creația în întregul ei. Atunci se spune despre el că aparține clasei sau ființelor aproape perfecte (*Vipra*). Starea aceasta poartă numele de *Treta*. Când devine starea naturală, generală a umanității în orice sistem solar, apunem despre acest sistem că se află în Treta Yuga.

SUTRA 30

Prin căință adevărată omul atinge „marea lume" (*Maharloka*). Nemaifiind supus influențelor Ignoranței (*Maya*), inima lui se purifică. El intră în casta naturală a „celor care îl cunosc pe *Brahma*" (*Brahmana*). Starea aceasta a minții predomină în Satya Yuga.

Inima curată. Continuându-şi ascensiunea către Dumnezeu, omul îşi înalță Sinele până la *Maharloka*, lumea magnetului, lumea Atomului. Ignoranța dispare împreună cu toate formele ei, iar inima ajunge în stare pură, golită fiind de orice idee cu privire la lumea exterioară. Omul devine astfel capabil să înțeleagă Lumina spirituală, *Brahma*, Substanța Reală a Universului, care este ultima şi eterna parte a creației. În acest stadiu omul se numeşte *brahmana* sau membru al castei spirituale. Această stare a ființei omeneşti se numeşte *Satya*, iar când ea devine starea naturală şi permanentă a umanității în orice sistem solar, spunem că întreg ansamblul sistemului se află în Satya Yuga.

SUTRELE 31-32

Când omul nu doar că reflectă Lumina Spirituală, ci o şi manifestă, el se ridică până la *Janaloka*, împărăția lui Dumnezeu.

Apoi trece în *Tapoloka*, sfera lui *Kutastha Chaitanya*.

Când în cele din urmă se leapădă de ideea zadarnică a existenței separate, el intră în starea *Satyaloka*; doar aici el poate atinge stadiul final – *Kaivalya*, eliberarea, contopirea cu Spiritul universal.

Când inima se curăță de impurități în acest mod, ea nu doar că reflectă, ci chiar ajunge să manifeste Lumina Spirituală – fiul lui Dumnezeu; fiind astfel uns sau consacrat de Spirit,

omul devine Christ, Salvatorul. Aceasta este singura modalitate prin care omul, botezat din nou de către Spirit sau contopit cu acesta, se poate înălța mai presus de creația Întunericului pentru a intra în *Janaloka*, Împărăția lui Dumnezeu, pătrunzând astfel în creația Luminii. Omul care a atins această stare se numeşte *Jivanmukta sannyasi*, fiind asemeni Domnului Iisus din Nazareth. Vezi *Ioan* 3:5 şi 14:6.

„Iisus i-a răspuns : Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu".

„Iisus i-a zis : Eu sunt calea, adevărul şi viața. Nimeni nu vine la tatăl decât prin Mine".

Ajuns în acest stadiu, omul înțelege că el însuşi nu este decât o idee efemeră pe o fărâmă din universalul Duh Sfânt al lui Dumnezeu-Tatăl Veşnic. Înțelegând, pe de altă parte, în ce constă adevărata adorație, el îşi sacrifică sinele pe altarul Sfântului Duh, care la rându-i este altarul lui Dumnezeu. Altfel spus, omul se leapădă de gândul existenței sale separate, ruptă de Dumnezeu, şi „moare" sau se dizolvă în universalul Duh Sfânt, şi astfel se atinge starea de *Tapoloka*, lumea Sfântului Duh.

Fiind una cu universalul Duh Sfânt al lui Dumnezeu, omul se contopeşte, devine una cu însuşi Tatăl Veşnic, şi astfel ajunge în *Satyaloka*. Aici el înțelege că toată această creație este lipsită de substanță, nefiind decât un simplu joc de ideii cu privire la propria natură, şi că în acest Univers nimic nu există în afara propriului Sine. Această stare de unire, de contopire se numeşte *Kaivalya*, adică Unicul Sine. Vezi *Apocalipsa* 14:13 şi *Ioan* 16:28.

„Şi am uzit un glas din cer, care zicea : Scrie : Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul."

„Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează."

„Am ieşit de la Tatăl şi am venit în lume; acum las lumea şi mă duc la Tatăl."

CAPITOLUL IV

REVELAȚIA

SUTRELE 1-3

Starea de adept se dobândeşte prin purificarea deplină a celor trei tupuri. De asemenea, ea se obține prin harul Guru-lui.

Purificarea poate fi obținută prin lucrarea Naturii, prin pocăință şi prin *mantras* (rugăciuni).

Purificarea materiei grosiere (corpul fizic) se face prin lucrarea Naturii. Purificarea materiei fine (corpul subtil) se face prin căință. Purificarea minții se face prin invocații şi rugăciuni (*mantras*).

Starea de adept se dobândeşte prin purificarea corpului sub toate aspectele sale. Purificarea trupului fizic se înfăptuieşte pe căile lăsate de Natura însăşi; purificarea corpului energetic se face prin virtutea răbdării nestrămutate arătată în orice împrejurare; purificarea corpului magnetic (*Chitta*, Atomul spiritualizat, Inima) se face prin regularizarea respirației – care este numită *mantras*, sau purificatorul minții.

Procesul prin care purificările acestea sunt săvârşite poate fi învățat aşezându-te la picioarele persoanelor divine, care mărturisesc Lumina spirituală şi aduc dovada de netăgăduit a Conştiinței Christice.

SUTRELE 4-5

Prin efectul sfânt al mantrei, sunetul Aum (*Pranava*) devine audibil.

Acest sunet sacru este perceput în chip diferit, în funcție de stadiul de dezvoltare atins de către devot [pe calea purificării inimii sale].

Practicând perseverent şi neîncetat controlul respirației, ca şi cum aceasta ar fi dirijată de însuşi Învățătorul spiritual, Cuvântul sfânt (*Pranava* sau s*abda*) apare spontan şi poate fi

auzit. Când această mantra (Cuvântul, *Pranava*) se face auzită, respirația se regularizează şi astfel decreptitudinea corpului fizic al omului este încetinită.

Acest sunet sacru apare în moduri diferite, în funcție de stadiul de dezvoltare al devotului, şi depinde de gradul de purificare a inimii (*Chitta*).

SUTRA 6

Numai cel care cultivă dragostea naturală a inimii este îndreptățit să fie îndrumat de un Guru şi să înceapă *sadhana* (calea disciplinei spirituale). El devine un *pravartaka*, un inițiat.

S-a explicat deja ce este un *Sat-Guru* şi cum se poate rămâne în compania lui. Omul, atunci când este înzestrat cu darul ceresc al iubirii curate, se fereşte în chip firesc de orice atingere cu ceea ce este *Asat* şi caută să stea prin preajma a ceea ce este *Sat*. Păstrând un ataşament afectuos pentru *Sat*, el poate să aibă şansa de a intra în grațiile cuiva care va binevoi să-i devină *Sat-Guru*. Rămânând neîncetat în comunicare cu Învățătorul spiritual, în inima discipolului creşte dorința (*Pravritti*) de a se elibera din legăturile creației Întunericului (*Maya*). Atunci el devine un *Pravartaka*, adică un inițiat în practicile *Yama* (înfrânarea ascetică) şi *Niyama* (respectarea rânduielilor religioase) – însuşiri atât de necesare dobândirii mântuirii.

SUTRA 7

Practicând cu ardoare *Yama* şi *Niyama*, cele opt metehne rele ale inimii omeneşti dispar, şi locul lor este luat de către virtute. Atunci omul devine un discipol adevărat (*sadhaka*), fiind pregătit să atingă eliberarea.

Se cuvine să reamintim că prin practicile *Yama* şi *Niyama* cele opt păcate ale inimii pot fi alungate, iar locul lor este luat de măreția sufletului. Ajunşi în acest stadiu, discipolii sunt pregătiți pentru viața ascetică şi celelalte procedee indicate de către *Sat-Guru* spre a ajunge la limanul mântuirii. Prin practicarea neîntreruptă a metodelor arătate de *Sat-Guru*, aspirantul ajunge un adevărat discipol (*sadhaka*).

SUTRA 8

Pe măsură ce devoţiunea lui sporeşte, el percepe sunetul sacru *Aum* şi devine un *Siddha*, adică o persoană divină.

În capitolul III am arătat modul în care un discipol, în timp ce trece prin diferite etape, devine capabil să conceapă în inima sa feluritele obiecte ale creaţiei. Am mai văzut diversele stadii de meditaţie pe care le parcurge pe măsura dezvoltării lui progresive, şi cum ajunge în final, concentrându-şi atenţia pe *sensorium*, să perceapă indicibilul Sunet sacru *Aum* (*Pranava* sau *Sabda*). S-a arătat de asemenea modul în care Inima devine divină, iar Egoul (*Ahamkara*) sau fiul omului se contopeşte sau se botează în undele Sunetului sacru, discipolul devenind astfel un *Siddha*, o persoană sfântă.

SUTRA 9

Atunci el percepe manifestările Spiritului şi trece prin cele şapte *Patala Lokaas* (centri ai axei spinale), unde pot fi contemplaţi cei şapte înţelepţi (*rishi*).

În starea de botez – *Bhakti Yoga* sau *Surat Sabda Yoga*, adică topirea Egoului în Sunetul sacru – omul începe să se căiască. Retrăgându-şi sinele din lumea exterioară sau lumea materială densă (*Bhuloka*), el păşeşte în cea a materiei subtile (*Bhuvarloka*). Acolo el percepe manifestările Spiritului, Lumina adevărată, sub forma a şapte stele în şapte centri – locuri ce strălucesc ca nişte astre – care au fost asemuite cu şapte sfeşnice de aur. Aceste stele fiind manifestarea adevăratei Lumini, Spiritul, sunt numite îngeri sau înţelepţi (*rishi*). Ele apar una după alta în mâna dreaptă a fiului omului, adică pe calea dreaptă ce duce la Divinitate.

Cele şapte sfeşnice de aur sunt cele şapte locuri strălucitoare ale corpului în care Spiritul se manifestă, respectiv : creierul – *sahasrara*, bulbul rahidian – *ajna chakra* şi cei cinci centri ai coloanei vertebrale : cervical – *visuddha*, dorsal – *anahata*, lombar – *manipura*, sacral – *swadhisthana* şi coccis – *muladhara*. Străbătând cei şapte centri sau biserici, Egoul sau fiul omului se îndreaptă spre Divinitate. Vezi *Apocalipsa* 1:12, 13, 16, 20 şi 2:1.

„M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Şi când m-am întors, am văzut şapte sfeşnice de aur.”

„Şi în mijlocul celor şapte sfeşnice, pe cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare şi încins la piept cu un brâu de aur.”

„În mâna dreaptă ținea cele şapte stele; din gura Lui ieşea o sabie ascuțită cu două tăişuri; şi fața Lui era ca soarele când străluceşte în toată puterea lui."

„Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur : cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici şi cele şapte sfeşnice sunt cele şapte biserici."

„Îngerului bisericii din Efes scrie-i : Iată ce zice cel ce ține cele şapte stele în mâna dreaptă şi Cel ce umblă prin mijlocul celor şapte sfeşnice de aur."

În starea aceasta de botez (*Bhakti Yoga* sau *Surat Sabda Yoga*), Egoul sau fiul omului trece gradual prin cele şapte locuri amintite, dobândind cunoaşterea. Când le-a străbătut pe toate, el înțelege adevărata natură a Universului. Retrăgându-şi sinele de sub influența creației materiale subtile (*Bhuvarloka*), el intră în *Svarloka*, sursa tuturor materiilor, fine şi grosiere. Acolo el zăreşte forma astrală luminoasă în jurul Inimii sale – tronul Spiritului Creator – formă înzestrată cu cinci forme electrice şi doi poli, Mintea şi Inteligența, având şapte culori ale curcubeului. În această sferă a celor cinci energii, a minții şi a inteligenței – sferă care este obârşia tuturor obiectelor simțurilor şi a organelor ce le însuflețesc – omul îşi află deplina mulțumire, căci posedă toate obiectele dorințelor sale şi ajunge la deplina cunoaştere. Iată motivul pentru care această formă astrală cu şapte componente – cinci forțe electrice şi doi poli – a fost descrisă ca o cutie ferecată a cunoaşterii, ca o carte pecetluită cu şapte peceți. Vezi *Apocalipsa* 4:3 şi 5:1.

„Cel ce şedea pe el, avea înfățişarea unei piese de iaspis şi de sardiu; şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere."

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie, o carte, scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceți."

SUTRA 10

Atunci, datorită puterii şi cunoaşterii dobândite prin Yoga, omul ia în stăpânire cele şapte *Swargas* (ceruri). El atinge eliberarea prin disoluția celor patru idei originare[1].

După străbaterea acestei *Svarloka*, fiul omului ajunge la „lumea cea mare" (*Maharloka*), locul magnetului (Atomul); această lume este alcătuită din patru idei de manifestare : Cuvântul, Timpul, Spațiul şi Particula (Atomul). Aşa cum am explicat în

[1] Este vorba de cele „patru manus" sau gânduri primordiale prin care creația a intrat în existență.

capitolul I, această *Maharloka* reprezintă Ignoranța (*Avidya*) ce produce ideea de existență separată a sinelui, şi care este sursa Egoului, fiul omului. Astfel omul (*Manava*), fiind rodul Ignoranței, iar Ignoranța fiind reprezentată de cele patru idei menționate, aceste idei sunt numite *manus*, adică originile sau obârşiile omului.

SUTRA 11

Biruind astfel puterile Întunericului (*Maya*) şi ale Ignoranței (*Avidya*), omul se uneşte cu Dumnezeu.

Maharloka, locul Magnetului (Atomul) este *Brahmarandhra* sau *Dasamadvara*, uşa sau pasajul de trecere între cele două creații, materială şi spirituală. Când Egoul, fiul omului, ajunge în acest punct de trecere, el înțelege Lumina spirituală şi este botezat în ea. Trecând prin această uşă, el se înalță deasupra creației ideale a Întunericului (*Maya*) şi intră în lumea spirituală; acolo primeşti Lumina cea adevărată şi devine Fiu al lui Dumnezeu.

În felul acesta omul, fiind Fiul lui Dumnezeu, biruieşte toată robia Întunericului şi ia în stăpânire toate *aisvaryas*, mărețiile sau puterile ascetice. Aceste *aisvaryas* sunt opt la număr :

Anima, puterea de a reduce trupul sau orice alt obiect până la dimensiunile unui atom (*anu*).

Mahima, puterea de a mări corpul sau orice altceva (*mahat*), oricât de mult, după dorință.

Laghima, puterea de a înlătura senzația de greutate a trupului sau a orice altceva (*laghu*), până la pierderea greutății, după dorință.

Garima, puterea de a spori greutatea trupului şi a orice altceva (*guru*), oricât de mult, după dorință.

Prapti, puterea (*apti*) de a obține orice lucru se doreşte.

Vasitva, puterea (*vasa*), de a putea stăpâni orice, de a controla şi supune.

Prakamya, puterea de îndeplinire a oricărei dorințe (*kama*), prin forța neînfrânată a voinței.

Isitva, puterea de a deveni *Isa*, Stăpân şi Domn peste toate. Vezi *Ioan* 14:12

„Adevărat, adevărat vă spun că, cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face şi altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl."

SUTRA 12

Cunoaşterea evoluției, a vieții şi a disoluției îl conduce pe om la completa emancipare din lanțurile *Mayei*, iluzia cosmică. Contemplându-şi sinele în Sinele Suprem, omul atinge eliberarea eternă.

Ajungând în posesia *aisvaryas*, mărețiile ascetice arătate mai sus, omul înțelege pe de-a-ntregul că Spiritul Etern, Tatăl, singura Substanță Reală, este Unitatea, este Întregul Perfect şi că propriul său Sine nu-i decât o idee pe o frântură de Lumină spirituală. Când înțelege aceasta, omul renunță la ideea zadarnică a existenței separate a propriului sine şi se contopeşte cu Spiritul Etern, Dumnezeu-Tatăl; unirea, contopirea aceasta cu Dumnezeu este *Kaivalya*, țelul final al omului, aşa cum s-a arătat pe parcursul acestei lucrări. Vezi *Apocalipsa* 3:21.

„Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie."